

ΠΑΝΗΤΑΘΡΩΠΟΣ

8

ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΠΥΡΑΥΛΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

2

ΔΡΧ.

ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΠΥΡΑΥΛΩΝ

**"Ηρωες...
αναγκαστικά!"**

ΤΡΑΓΙΚΗ είναι πραγματικά η θέση του Πλανη-
τανθρώπου. Βυθισμένος μέσα
σ' εκείνη την τεράστια κρυ-
στάλλινη γυάλα, που είναι
γεμάτη νερό, δεν μπορεί ν' ά-
ναπνεύσει. (*) Βέβαια η άν-
τοχή του είναι titάνια. Ό-
ποσοδήποτε άλλος άνθρωπος
στη θέση του, θα είχε πνιγί
πρό πολλού. Σε όλα όμως ύ-
πάρχουν όρια. Έτσι, μετά
την πρώτη ώρα που περνάει,
νοιώζει πως αρχίζει να πνί-
γεται. Τού είναι εύκολο να
σπάσει την κρυστάλλινη φυ-
λακή του και να ελευθερωθή.
Μάταια ή λογική προσπαθεί
να του υπενθυμίσει πως το κα-
θήκον του είναι ν' άδιαφορή-
ση για την Ντάινα και να
έξοντώσει τον τερατώδη κα-
κούργο, θυσιάζοντάς την. 'Η
καρδιά του σπίζεται, μόλις
τολμάει να κάνει κάτι αυτή
τή σκέψη. Έξ' άλλου, δεν είναι
πιά και σέ θέσι για να σκε-
φθή σωστά. Τού έρχεται ζά-
λη. Τα μηνύγιά του πενούν
φοβερά. Τò στήθος του πάει
να σπάσει. Έχει αρχίσει να
βλέπει άχνά. Σάν όραμα δια-
κρίνει τη μορφή της Ντάινας

(*) Διάβασε τò προηγούμενο
τεύχος «Μονομαχία θανάτου».

μέσα στην όθονη της τηλεοράσεως. Και το τέρας, ο τρομακτικός δολοφόνος, στέκει πάντα εκεί, δίπλα της. Με το χέρι του έτοιμο στον ηλεκτρικό μοχλό. "Έτοιμο να χαρίση τον θάνατο σ' εκείνην...

"Υστερα παύει να βλέπη ακόμα κι' αυτό το όραμα. "Ο κόσμος σκοτενιάζει ξαφνικά. Δεν έχει χάσει ωστόσο τις αισθήσεις του έντελως. Μόνο που νοιώθει πώς σιγά - σιγά βυθίζεται στην υποχθόνια πολιτεία του θανάτου. "Ακούει, το σαρδόνιο γέλιο του σατανικού ανθρώπου. Και η τελευταία του σκέψις, είναι ότι το τέρας αυτό είναι μια έπισημονική μεγαλοφυΐα. Πώς γίνεται να τον άκουη ακόμα και μέσα στο νερό;

Τα μέλη του παραλύουν. Παύει να πατάη κάτω. Γέρνει κι μένει μετέωρος με τα μάτια κλειστά, σε μια στάση σαν κι' αυτή που παίρνουν τα νεκρά ψάρα.

Τού φαίνεται σαν ν' άκουη μια σπαρακτική στριγγιλιά από μέρους της Νταίνα. "Υστερα τίποτα πιά.

Στο δωμάτιο που την εικόνα του δείχνει η τηλεόραση, άκούγονται οι λυγμοί της απαρηγόρητης κοπέλλας. Δεμένη με τα μεταλλικά έλάσματα επάνω στην καρέκλα του θανάτου, έχει γείρει το κεφάλι στο στήθος και κλαίει άσταμάτητα. Ούτε στιγμή δεν συλλογίζεται: πώς μπορεί από το ένα δευτερόλεπτο στο

άλλο, το τέρας εκείνο να την θανατώση με μια κίνησι του χεριού του. "Αλλά και να της το έλεγε κανείς, ίσως ή ιδέα αυτή να της έφερνε άνακούφισι.

"Ωστόσο ο κακούργος δεν φαίνεται πώς έχει σκοπό να τη σκοτώση, για την ώρα τουλάχιστον. Κυττάζει με άγρια χαρά, μέσα σε μια άλλη τηλεορατική όθονη το είδωλο του θυλικού ήρωα, που μοιάζει νεκρός.

— Είναι δυνατόν να πέθανε κιόλας ή μου κάνει κανένα από τα άνοητα κόλπα του; μουρμουρίζει. Τον γελάσανε, αν νομίζη πώς θα με κοροϊδέψη πάλι! Θα μείνη εκεί, μέρες ολόκληρες, είτε είναι πεθασμένος είτε ζωντανός! Κ' εσύ, άλλες τόσες, εκεί στην καρέκλα σου, μικρή μου! Έγώ βέβαια, έχω άλλες δουλειές να τελειώσω σ' αυτό το διάστημα αλλά θα μείνη κάποιος άλλος στη θέση σου! Το αποτέλεσμα λοιπόν θα είναι το ίδιο, αν ο Πλανητάνθρωπος κάμει καμμιά άνοησία...

Και μ' αυτά τα λόγια πατάει ένα κουμπί.

"Αμέσως σχεδόν, η μοναδική πόρτα εκείνου του δωματίου, που είναι ολόκληρο σκαμμένο μέσα στον δρόχο, άνοίγει. Στο άνοιγμά της, παρουσιάζεται ένας άνθρωπος. Είναι ντυμένος μ' ολόσωμη λευκή φόρμα, όπως και ο Σάξον.

— Μπέρνς, τού λέει ο άρχηγός του, που φοράει πάντα

τὸ ἀλλόκοτο σκάφανδρο του, θὰ μείνης στὴ θέσι μου. Μόλις δὴς τὸν αἰχμάλωτό μας, νὰ προσπάθῃ νὰ δραπετεύσῃ, θὰ κατεδάσῃς τὸν μοχλό!

— Μάλιστα, Κύριε!, ἀποκρίνεται ὁ Μπέρνς κι' ἡ φωνὴ του δείχνει πὼς εἶναι ἀπίστευτα τρομαγμένος.

Ὁ τερατώδης κακοῦργος, ρίχνει μὲ τελευταία ματιά στὴν τηλεόρασι. Χαμογελάει. Ὑστερα φεύγει.

...

Ὁ Πλανητάνθρωπος μένει πάντα νεκρὰ ἀκίνητος, μέσα στὸ ὑδάτινο φέρετρό του. Ἐκεῖνο πού φοβάται ὁ τερατώδης κακοῦργος, ὅτι δηλαδή προσποιεῖται, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ὁ Ἰπτάμενος Τιμωρὸς δὲν νοιώθει τίποτα πιά. Ὁ θάνατος ἔχει ἀρχίσει νὰ τρυπνῇ μέσα στὸ ἀτσάλινο κορμί του. Κάτι, ἄλλο ὅμως γίνεται, τὴν ἴδια στιγμή. Κάτι, πού ἂν τὸ ἔβλεπε ὁ σατανικὸς ἀρχηγὸς τῶν δαλοφόνων, μπορεῖ νὰ πάθαινε καὶ συγκοπή, ἀπὸ ἐκπληξι. Κάτι, πού δὲν χωράει ἀμφιβολία, πὼς εἶναι ἐξωφρενικό.

Ἡ πόρτα τοῦ δράχινου δωματίου, στὸ ὁποῖο βρίσκεται ἡ γυάλα, ἀνοίγει ἄξαφνα. Ἀνοίγει καὶ μέσα στὸ δωμάτιο μπαίνει... ὁ Πλανητάνθρωπος!

Μπαίνει καὶ κάνει ἓνα διστακτικὸ δῆμα. Ἀντικρύζει τὴν πελώρια γυάλα καὶ ἄλλοι θωρίζει. Κάνει ἓνα δῆμα πίσω, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, βλέποντας πὼς

μέσα στὸ νερὸ ὑπάρχει κ' ἄτ... Σταματάει ὅμως στὴν πόρτα. Φαίνεται πὼς τὸν ἔχει ἡσυχάσει κάπως, τὸ γεγονός ὅτι τὸ κάτι ἐκεῖνο, μένει ἐντελῶς ἀκίνητο. Κλείνει τὴν πόρτα.

Προχωρεῖ καὶ πάλι μερικὰ δῆματα. Πηγαίνει καὶ στέκεται στὸ πλάι τοῦ κρυστάλλινου «φερέτρου». Ξύνει τὸ κεφάλι του. Τὸ νερὸ μὲ τίς διαθλάσεις πού κάνει, στὸ ἄορατό φῶς τοῦ δωματίου, δὲν ἀφήνει νὰ διακρίνῃ καλά. Τὸ κεφάλι τοῦ Πλανητάνθρωπου, φαίνεται πελώριο. Τὰ πόδια του λεπτά σὰν κλωστές. Τὸ ἓνα του χέρι σὰν σπάγγος καὶ τὸ ἄλλο τεράστιο. Ἡ γαλάζια στολή του, κάνει ἀλλόκοτους κυματισμούς.

Ὁ... ἀπ' ἐξω Πλανητάνθρωπος ξύνεται δευτέρη φορά. Μ' ὅλο πού διακρίνει τόσο ἀλλαγμένον τὸν ἄλλον, στὸ νερὸ, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ καὶ τὸ ὅτι μοιάζει μέ... Πλανητάνθρωπο. Ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ γαλάζια στολή του.

— Νά τα μας τώρα!, μουρμουρίζει μὲς ἀπ' τὰ δόντια του. Εἶχαμε τοὺς Πλανητάνθρώπους, τώρα ἔχουμε καὶ τὰ... Πλανητόψαρα! Καλέ, ψίτ! Ψαράκι!

Φυσικά δὲν παίρνει ἀπάντησι. Τό... «ψαράκι», μένει πάντοτε ἀκίνητο σὰ νεκρό!

— Θὰ κοιμάται τὸ κακομοίρικο! Ἄς μὴν τὸ ξυπνήσω! Κρίμα εἶναι!, λέει ὁ Πλανητάνθρωπος. Καλύτερα νὰ ψάξω γιὰ τ' ἀδερφάκι

μού! Μόνο ο Πήτ μπορεί να με θγάλη ζωντανόν από δω μέσα και γι' αυτό πρέπει να κάνω το πάν να τον βρώ,

...Βρίσκεται κατάφασα, μ' έναν τρομερό άνθρωπο!

παρ' όλο που μου πάει... τρία κι' ένα!

Και κυττάζοντας στη γυάλα, προσθέτει:

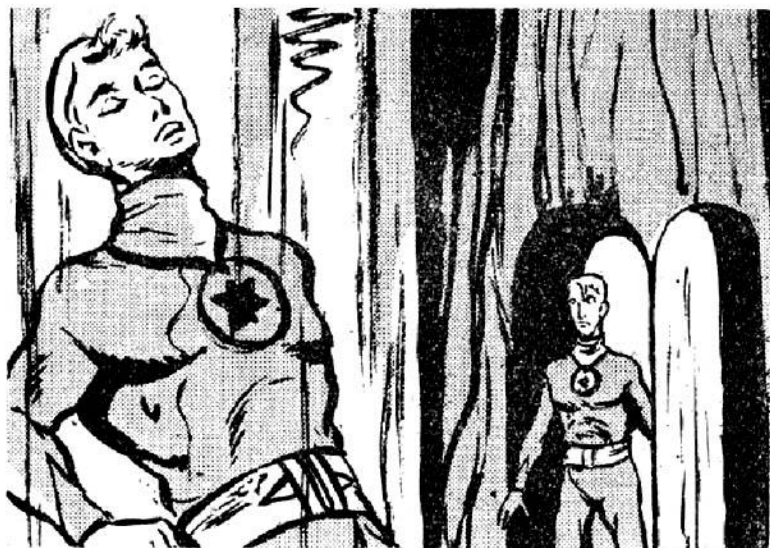
— Μεταξύ μας, Πλανητόψαρο!

Κατόπιν στρέφει τὰ μάτια ολόγυρα. Δέν υπάρχει καμμιὰ άλλη έξοδος, εκτός από την πόρτα που μπήκε. Κι' αυτήνης, μόνο μιὰ μικρή χαρμαάδα μαρτυράει την ύπαρξί της, γιατί ο ίδιος την έχει γείρει, γιὰ νὰ τὴν κλείσῃ. Ξαφνικά ὅμως, τὸ δλέμμα του πέφτει στὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως. Βλέπει τὸν ἄνθρωπο πὺ στέκει μπροστὰ στὸ καντράν, μὲ τὸ χέρι στὸν μοχλό. Βλέπει καὶ τὴ Νταΐνα, στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Πότε πρόλαβε κι' ἔκανε φόνο ἢ μουστίσα καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσουνε κιόλας; μουρμουρίζει κατάπληκτος. Ἡμαρτον, Θεέ μου! Τί σοῦ εἶναι τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας! Πρέπει νὰ βρῶ τ' ἀδερφάκι μου τὸ γρηγορώτερο καὶ νὰ τοῦ τὸ πῶ... ἴσως προλάβῃ νὰ κἀνῃ... αἴτησι γιὰ χάρι!

Καὶ μιὰ καὶ δύο, τραβάει στὴν πόρτα καὶ φεύγει.

Κάτι ἀκόμα πρέπει νὰ σημειώσουμε ὥστόσο, σ' αὐτὸ τὸ μέρος: Ὁ... δεῦτερος Πλανητάνθρωπος, ἔχει φανῇ τυχερός σ' ἓνα σημεῖο. Πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο καὶ κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν ὀθόνη τηλεοράσεως, ξεφεύγει μιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα πὺ πέφτει πάνω εἰς τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ ἀλλοῦ Πλανητάνθρωπου, μὲς

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει... ὁ Πλανητάνθρωπος!

στὸ νερό. Μόνο στὸ μέρος ποὺ πέφτει αὐτὴ ἡ ἀκτίνα, βλέπει ὁ συμμορίτης ἀπ' τὴν τηλεόρασι. Ἄν ὁ παράξενος ἐπισκέπτης ἐμπαίνει ἀνάμεσά της, θὰ τὸν εἶδετε κι' αὐτόν. Εὐτυχῶς ὅμως, οὔτε τὴν ἀγγίξε...

Ὁ Πατατράκ...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ἐκεῖνος, δὲν εἶναι βέβαια ὁ Πλανητάνθρωπος, ὅπως ἔχει καταλάβει ἤδη ὁ ἀναγνώστης, ἀλλὰ ὁ Πατατράκ! Ἀλλὰ πῶς δρέθηκε στὸ ἄντρον τοῦ ἀρχικακούργου, ὀλομόναχος καὶ μάλιστα φορώντας τὴ γα-

λάζια στολὴ τοῦ Πλανητάνθρωπου, μὲ τὸ χρυσὸ ἀστέρι στὸ στήθος καὶ τὰ χρυσὰ σειρήνια στὸν λαιμὸ καὶ τὰ μα-νικέτια;

Αὐτὸ θὰ ἐξηγήσουμε, πρὶν προχωρήσουμε παρακάτω.

Εἶδαμε πῶς ὁ Πατατράκ εἶχε παρεξηγήσει τὸ τηλεφώνημα ποὺ πῆρε ὁ ἀδελφός του, ἀπὸ τὸν σατανικὸ κακούργο. Εἶδαμε ὅτι τὸ εἶχε παρακαλουθήσει ἀπὸ τὸ δεύτερο ἀκουστικό. Ὅτι θυμώσε πιστεύοντας πῶς προσκαλοῦσαν μόνο ἐκεῖνον σὲ γλέντι... ἀρραβώνων! Ὅτι ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ... παίζοντας μιὰ νόστιμη φάρσα...

Καὶ νά, τί πέρασε μέσα ἀ-

πὸ τὸ ἀνεκδιήγητὸ μυαλό του: Νὰ ντυθῇ κι' αὐτὸς Πλανητάνθρωπος καὶ νὰ πᾶν κρυφὰ στὸ ραντεβού. Νὰ φτάσῃ μυστικά στὸ μέρος πού θὰ πῆγαιναν τὸν ἀδελφὸ του κι' ἐκεῖ νὰ παρουσιαστῇ σὰν φάντης μπαστούνι, στὸ σαλόνι πού θὰ δινόταν... τὸ πάρτυ!

«Εἶνα: σῖγουρο», σκεφτόταν, «πὼς κανεὶς δὲν δά μπορῇ νὰ μάς ξεχωρίσῃ! Κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ, ποῖος εἶνα: ὁ ἀληθινὸς Πλανητάνθρωπος, ἀπὸ τοὺς δύο μας! 'Ακόμα αὐτὸς κι' αὐτὴ ἡ μουσίσσα ἡ ἰδία ἡ Ντάινα! 'Ασφαλῶς θὰ γλεντήσουν ὅλοι μὲ τὸ χαριτωμένο ἀστεῖο καὶ θὰ περάσουμε καλὰ!... 'Όσο γιὰ τὸν παλιόβλαχο, πού ἔκανε τὴν πρόσκλησι, θὰ τὸ φουδάει καὶ δὲν θὰ κρυώνῃ!»

Καὶ δὲν δίστασε καθόλου, νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του:

Βρῆκε μὰ ἀπὸ τίς στολές πού εἶχε σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ καινούργια του καταφύγια ὁ ἀδελφός του καὶ τὴ φόρεσε, ἀπ' τὴν ἀνάποδη φυσικά. "Ετσι φανόταν πὼς φοροῦσε ἓνα ἀπλό κοστούμι. Κατὰ τίς δέκα τὸ βράδι, προφασίστηκε πὼς βαρέθηκε ὅλο μέσα. Εἶπε ὅτι θὰ πῆγαινε σινεμά. 'Ο Πῆτερ, ἀκούγοντάς τον, ὅχι μόνο δὲν δυσανασχέτησε ἀλλὰ ἔδεξε καὶ μὴ περιέργη ἀνακούφισι. Τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔκανε πάρα πολὺ καλὰ, νὰ πῆγαινε στὸν κινηματογράφου κι' ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχίῃ, ἀν, γυρίζοντας, δὲν τὸν

εὔρισκε ἐκεῖ, γιατί εἶχε μὰ πολὺ σοβαρὴ δουλειὰ νὰ κάνει.

«'Ιούδα!», συλλογίζονταν ὁ Πατατράκ θυαίνοντας ἀπ' τὸ σπῆτι. «Σοβαρὴ δουλειά, ἔ; Πού νὰ τελεμήσῃ νὰ μοῦ πῇ ὅτι θὰ πᾶν γιὰ γλέντι καὶ δὲν θὰ μὲ πάρῃ μαζί του! 'Αλλὰ δὲν φταίει αὐτός! 'Εκείνος ὁ χωριάτης φταίει! 'Α! 'Απόψε θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος! Θὰ γίνῃ, μεγάλο... πατατράκ! Θὰ γελάμε μὲ τοὺς μῆνες!»

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πελυλογοῦμε, ἔφτασε ἔτσι στὴ διαστύρως: τῆς δεκάτης Λεωφόρου, μὲ τὴν 109η ὁδὸ. 'Η ὥρα ἦταν ἀκόμα δέκα καὶ μισή. 'Ο κωμικὸς νέος ἐπιτηδὲς ἔφτασε ἔτσι ὠρὶς, γιὰ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος πού θὰ πῆγαινε. "Ερριξε μὰ ματιὰ ὀλόγυρα, νὰ βρῇ ἓνας μέρος ν' ἀλλάξῃ τὸ κοστούμι του. Καὶ δὲν ἀργῆσε ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο πού ζητοῦσε.

'Ακριβῶς στὴ γωνία τῆς διασταυρώσεως, ἦταν ἓνας τηλεφωνικὸς βάλσαμος. Χώθηκε μέσα κι' ἄλλαξε τὸ κοστούμι του, φορώντας τὸ ἀπ' τὴν ἀνάποδη. Τώρα ἦταν π ἄ κανονικὸς Πλανητάνθρωπος. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμένῃ.

"Ετσι κι' ἔκανε.

Εὐτυχῶς πού ἦταν ἀργὰ καὶ κανεὶς ἀπ' τοὺς λιγοστούς διαβάτες, πού περνοῦσαν ἀπ' ἔξω, δὲν σκέφθηκε νὰ μπῇ στὸν θάλαμο, γιὰ νὰ τηλεφωνήσῃ. "Ενας μόνο κοντοστάθηκε μὰ στιγμὴ ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, βλέποντας ὅμως πὼς τὸ τηλέφωνο ἦταν πιασμένο, προ

χώρησε παρακάτω κι' εξαφανίσθηκε.

Στις έντεκα παρά πέντε, ένα όλομαυρο κλειστό αυτοκίνητο, ήρθε και στάθηκε άκριβώς έξω από την κρυψώνα του. Τα φανάρια του έσβυσαν στη στιγμή. Ο οδηγός του βγήκε έξω κι' άρχισε να δηματίει νευρικά πέρα-δωθε. Ήταν όλοφάνερα φοβισμένοι. Ο Πατατράκ όμως, πιθανόν να μη μπορούσε ούτε τη μέρα να τ' αντιληφθή αυτό τ' πράγμα. Πολύ περισσότερο τώρα τη νύχτα, καθώς μάλιστα είχε και στο μυαλό του, πώς να τρυπώσει μέσα στο άμαξι, χωρίς να τον δει ο σωφέρ του.

Τό ότι ο δεύτερος βγήκε έξω και προχώρησε αρκετά μέτρα π'ό πέρα, ήταν μια πρώτη τάξεως ευκαιρία. Ο νέος βγήκε απ' τόν τηλεφωνικό θάλαμο κι' έτρεξε στις μύτες τών ποδιών του, στο πίσω μέρος του άμαξιού. Έτσι-μαζόταν ν' ανοίξη τ'ό πόρτ-μπαγκάζ και να χωθή μέσα. Στάθηκε όμως.

— Τι λές!, μευρμούρισε. Δεν σφάξαμε! Θυμάμαι: πολύ καλά τί έπαθα την άλλη φορά, που φιλακίστηκε μέσα στο πόρτ-μπαγκάζ! Να μου λείπει! Π'ό καλά να με θρούνε, παρά να ξαναπάθω τ'άδεια!

Κρυφocύτταξε, είδε πώς ο σωφέρ του αυτοκινήτου δεν κυττούσε προς τ'ό μέρος του, αλλά... στον κύρυνό, και πήγε στο πλάι του αυτοκινήτου. Άνοιξε την πίσω πόρτα του

και χώθηκε μέσα. Δεν κάθησε στο κάθισμα αλλά εξαπλώθηκε στο πάτωμα.

«Άφου είναι μονάχα ένας, «σκέφθηκε», τ'ό αδερφάκι μου σίγουρα θα καθήση πλάι του, όπως τ'ό απαιτεί και η ευγένεια!».

Και σ' αυτό, τουλάχιστον βγήκε αληθινός όπως ξέρουμε. Ένα λεπτό πιο ύστερα, ο πραγματικός Πλανητάνθρωπος μπήκε στ' αυτοκίνητο και ξεκίνησαν αμέσως.

Τώρα πια όμως, ο κρυμμένος Πατατράκ δεν ήταν τόσο ήσυχος, ούτε σκεπτόταν τ'ό γλέντι που έβκανε. Τά λόγια που είχαν ανταλλάξει, ο αδελφός του με τόν σωφέρ του αυτοκινήτου ήταν αρκετά ποράξενα για να τόν βάλουν σ' άνησυχία.

Όταν έφτασαν στη σπηλιά και έπεδη είχε πείρα από προηγούμενες φορές, τόν έπασσε τρόμος. Δεν μπορούσε όμως π'ά να ξεφύγη. Ο δρόμος τής ύποχωρήσεως είχε κλείσει. Η είσοδος τής σπηλιάς είχε εξαφανισθή, καθώς ο πελώριος δράκος, ξαναγύρισε στη θέση του.

Όταν ο συμμορίτης με τόν Πλανητάνθρωπο βγήκαν απ' τ'ό αυτοκίνητο κι' απομακρύνθηκαν, τότε για πρώτη φορά τάλμησε ν' ανασηκωθεί και να κρυφοκυττάει. Τους είδε να φτάσουν σ' ένα δράκοντο τοίχο. Είδε τόν συμμορίτη να πατάει ένα κουμπί. Είδε την πέτρινη πόρτα ν' ανοίγει και τόν αδελφό του να μπαίνει σ' ένα άλλ-

“Ένας άναποδογυρίζει τὸ τραπέζι με τὰ χαρτιά καὶ χαρτονομίσματα.

λο δωμάτιο. “Υστερα εἶδε τὸν κακοποιὸ νὰ ξαναπατάη τὸ ἴδιο κουμπὶ καὶ τὴ μυστικὴ πόρτα νὰ ξανακλεινῇ. Τὸν εἶδε ἀκόμα νὰ τρίβῃ καταχαρσύνμενος τὰ χέρια του καὶ τὸν ἄκουσε νὰ λήῃ:

— Φτηνά, πολὺ φτηνά τὴ γλύτωσα! Σὰν ψέμα μοῦ φαίνεται, ποὺ ζῶ ἀκόμα! Δὲν εἶνα; καὶ λίγο νὰ ταξιδέψω τόση ὥρα με τὸν Πλανητάνθρωπο καὶ νὰ μὴν πάθω τίποτα!

Κύτταξε πρὸς τὴν κλειστὴ πόρτα καὶ πρόσθεσε:

— Πάει χαμένος! Δὲν γλυτώνει με τίποτα, ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Κυρίου! “Ἔτσι, γλυτώνουμ’ ἐμεῖς μὰ γιὰ πάντα,

γιατὶ κανεὶς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ με τὸ ἀφεντικό μας! Πήρα ὅμως γερὴ τρομάρα, εἶναι ἡ ἀλήθεια! “Ἀς πῶ νὰ πῶ κανένα ποτηράκι, νὰ ζεσταθῇ ἡ καρδιά μου!

Καὶ ὁ Πατατράκ τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπὸ ἓναν δῶδρομο.

Δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Εἶχε πιά καταλάβει πῶς τὴν ἔπαθε. Εἶχε καταλάβει ποὺ βρισκόταν. “Ἀρχισε νὰ τρέμῃ, σὰν νάχε πυρετό. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο, ἔστω καὶ μὰ σκέψῃ νὰ κἀνῃ, γιὰ τὸ πῶς θὰ ἔδωαινε ἀπὸ τὴ φοβερὴ παγίδα, στὴν ὁποία ἔπεσε μόνος του. Τὸ μόνο, ποὺ τοῦ ἔλεγε τὸ ἐνστικτό του, ἦταν νὰ περιμένῃ, νὰ ξαναγυρίσῃ

ὁ ἀδελφός του. Αὐτὸς θὰ τὸν γλύτωνε, τὸ δίχως ἄλλο. Ἄλλὰ πέρασε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα κι' ὁ Πλανητάνθρωπος δὲν φάνηκε. Μιά ὥρα πού γιὰ τὸν Πατατράκ ἦτα σωστὸς αἰώνας.

Στὰ τελευταῖα ἄρχισε νὰ τὸν τυραννᾷ καὶ ἡ σκέψις, ὅτι μπορεῖ ἄξαφια νὰ ἐρχόταν στὸ αὐτοκίνητο κανένας συμμορίτης καὶ τότε θάταν ὀριστικά χαμένος. Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα, ἦταν νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸν ἀδελφό του. Μόνο ἐκεῖνος μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ. Μ' ὅλη τὴν τρομὰρα του λοιπόν, ἔκανε τὸν ἥρωισμό νὰ βγῇ ἀπ' τ' ἀμάξι. Νὰ πάῃ ὡς τὸν ἀπέναντι τοῖχο καὶ νὰ πατήσῃ τὸ κουμπί, πού εἶδε νὰ πατάῃ κι' ὁ συμμορίτης. Εἶδαμε ὡστόσο πῶς ἡ ἐπίσκεψίς του στὸ διπλανὸ δωμάτιο, δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτα, γιατί δὲν ἀναγνώρισε τὸν ἀδελφό του.

Καὶ τό... πατατράκ!

Η ΝΤΑ·Ι·ΝΑ σηκώνεῖ ἁφνικά τὸ κεφάλι της. Τὰ ὁμορφα μάτια της εἶναι κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα. Ρίχνει μὰ ματιὰ στὴν τηλεόρασι. Ὁ ἀγαπημένος της μοιάζει νεκρός. Ὡστόσο ἐκείνη στὸ βάθος πιστεύει ὅτι μπορεῖ νὰ ζῇ ἀκόμα. Στρέφει πρὸς τὸ μέρος τοῦ λευκοφορεμένου ἀνθρώπου, πού κρατᾷ κυριολεκτικά τὴ ζωὴ της στὸ χέρι του.

— Σώστε τον! παρακα-

λάει μ' ἀπίστευτη ἀπόγνωσι. Τώρα ὁ ἀρχηγός σας ἔφυγε! Δὲν μπορεῖ νὰ χετέ κι' ἐσεῖς λάει μ' ἀπίστευτη ἀπόγνωσι.

Σκάνε ἐπάνω στὸν βράχο μὲ τὰ κεφάλια...

Σώστε τον, σ'ας ίκετεύω! Τώρα ο αρχηγός σας έφυγε! Δεν μπορεί νάχετε κι' έσεις τόσο μαύρη καρδιά, σ'αν γη δική του!

Ο κακοποός την κυττάζει με γουρλωμένα μάτια.

— Σ'ας παρακάλεσα να τόν σώσετε!, ξαναλέει με θέρμη η Ντάινα. Είναι φανερό πώς κι' έσεις ακόμα φοβάστε τον αρχηγό σας! Ζήτη μέσα στον τρόπο! "Αν βοηθήσετε τόν Πλανητάνθρωπο, αυτός θα σ'ας ελευθερώση! Κι' αν τόν κάνετε αυτό, καί η Δικαιοσύνη σίγουρα θα φανή μεγαλόψυχη και θα σ'ας συγχωρήση!

— Είσα: θεότρελλη!, φωνάζει χλωμάζοντας ο άνθρωπος. Ο φόβος σέ βάρεσε στο κεφάλι: και δεν ξέρεις τι λές, μωρό μου! Μην επαναλάβεις τέτοια λόγια, γιατί κατεβάζω τόν μοχλό!

Η Ντάινα άνασηκώνει άπελπισμένα τούς ώμους της.

— Θα σ'ας χρωστώ χάρη αν τόν κάνετε!, λέει άδιόφορα. Άλλά βλέπω πώς είστε ένας δειλός! Δεν είστε ίκανός ούτε γι' αυτό!

Η γενναία κοπέλλα έχει κάνει: μια τρελή σκέψη! Να θυμώσει αυτόν τόν κακούργο και να τόν αναγκάση να τή θανατώση. Τότε, αν ο Πλανητάνθρωπος είναι ακόμα ζωντανός, θα είναι πια έλεύθερος να εκδικηθή και να καταστρέψη τόν σατανικό έχθρό της Κοινωνίας.

Παραλίγο να πετύχη τόν πρώτο μέρος τού σκοπού της.

Ο Μπέρνς γίνεται κατακίτρινος απ' τόν κακό του στά λόγια της. Τό χέρι του τρεμοπαίζει επικίνδυνα επάνω στον μοχλό. Ξαφικά όμως τ'α μάτια του πέφτουν στην τηλεόρασι και κροιπέται. Κι' αν εκείνος είναι ζωντανός;... Τίποτε πιά δεν τόν γλυτώνει τότε! Καί να ξεφύγη από τόν Πλανητάνθρωπο θάχη να άντιμέτωπίση τή φοβερή όργη τού Κυρίου του...

Γελάει δραχνά.

— Σκέψου τίποτ' άλλο π'ό έξυπνο, θηλυκό φίδι!, λέει στη Ντάινα. Όταν ο λεγάμενος θα τάχη, τινάξη σ'α σίγουρα, τότε θα σέ περιποιηθώ καλά!...

Κι' η νέα γέρνει πάλι: μ' άπελπίσια τόν κεφάλι της στο στήθος. Τά χείλια της άνογοκλεισθούν άσυναίσθητα, μουρμουρίζοντας τά λόγια μιας προσευχής...

Ο Πατατράκ βγαίνει από τόν δωμάτιο με τή γυάλα. Φυσικά, δεν ενδιαφέρεται να ξανακλείση τήν πόρτα πίσω του. Κυττάζει δεξιά κι' άριστερά του. Βλέπει πώς υπάρχουν δύο διάδρομοι, σκαμμένοι μέσα στον βράχο. Άδίστακτα ακολουθεί τόν άριστερό, καθώς θυμάται: ότι ο συμμορίτης πού τούς έφερε άκολούθησε τόν δεξιό.

Προχωρεί στις μύτες των ποδιών. Κάθε δυό βήματα σταματάει και τεντώνει τ' αúτιά του. Κάτι παράξενο: ήχοι φάνουν ποτέ-πότε ως αúτόν. Δεν μπορούν όμως να τόν

φοβίσουν παραπάνω, γιατί είναι ήδη πάρα πολύ φοβισμένος. Τό περιέργο είναι πού ενώ πάντα ή τρομάρα του τόν οδηγούσε πρὸς ἅ πίσω, τώρα τόν σπρώχνει μπροστά. Ἐχει καταλήξει δηλαδή στο συμπέρασμα, πὼς ἀφοῦ οἱ κακοποιοὶ εἶναι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, σίγουρα ὁ ἀδελφός του θὰ εἶναι ἀπὸ τούτη...

Ξαφνικά ὁμως, ἐκεῖ πού πηγαίνει, ἀκούει κρότο θεμάτων, πού πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος του. Μαρμαρώνει. Τὸ πρόσωπό του γίνεται πῶ ἀσπρο κ' ἀπὸ ἄγραφο χαρτί.

Μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα κυττάζει γύρω του. Ἀνακαλύπτει τότε, πὼς ἐκεῖ δεξιά του, ὑπάρχει ἓνα στενὸ ἀνοιγμα στὸν δρόμο, πού δὲν τὸ εἶχε δῇ. Εἶναι πολὺ μικρὸ. Περισσότερο μοιάζει μὲ ρωγμὴ, παρὰ μὲ πόρτα. Ὡστόσο δὲν τοῦ χρειάζεται περισσότερο τοῦ Πατατράκ, πού εἶναι λεπτός, ὅπως ξέρομε. Χωρὶς δισταγμό, χώνεται μέσα.

Βρίσκεται σ' ἓνα μακρόστενο δωμάτιο, μὲ ἀκανόνιστους τοίχους καὶ θολωτὴ ὀροφή. Ὅπως φαίνεται εἶναι θάλαμος, πού κοιμούνται συμμορίτες, γιατί σ' ὅλο τὸ μήκος του, ὑπάρχουν κρεβάτια στὴ σειρά. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, εἶναι ἐντελῶς ἄδειο αὐτὴ τὴ στιγμή.

Πίσω του ὁμως, τὰ δῆματα πού ἀκούγε, ὅλο καὶ πλησιάζουν. Τὸν πιάνει πανικός στὴ σκέψη, ὅτι μπορεῖ ξαφνικὰ νὰ μπῶντε κακοποιοὶ στο

ἴδιο δωμάτιο. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, τρέχει στὰ νύχια τὸν ποδῶν, ὡς τὴν ἄκρη του.

Ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ παρόμοια ρωγμὴ, σὰν τὴν προηγούμενη. Γρήγορα - γρήγορα περνάει ἔξω.

— Μανούλα μου!, κάνει νὰ πῇ μισοπεθαμένος καὶ κλείνει τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι.

Ἀκριβῶς ἀντίκρυ του, δυὸ δῆματα ἀπόστασι, εἶναι μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Ὁδηγεῖ σ' ἓνα δωμάτιο, γεμάτο συσκευές. Καὶ μέσα σ' αὐτό, βρίσκεται κ' ἓνας ἄνθρωπος. Εἶναι καθισμένος μπροστά σ' ἓνα πολὺπλοκο μηχανήμα ἀσυρμάτου. Εὐτυχῶς γιὰ τὸν Πατατράκ, τοῦ ἔχει γυρσμένη τὴν πλάτη καὶ φορᾷ καὶ ἀκουστικά στ' αὐτιά του. Αὐτὰ σίγουρα, τὸν ἔχουν ἐμποδίσῃ ν' ἀκούσῃ τὴ μικρὴ, τρομαγμένη φωνὴ τοῦ ἥρωά μας...

Ὁ Πατατράκ μ' ἓνα πήδημα, φεύγει μπροστά ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἀναπνέει βαθειά, γιατί κόντεψε νὰ σταματήσῃ ἡ καρδιά του. Στὰ νύχια πάλι: κ' ἄθόρυβα σὰν γάτα, πάει παραπέρα. Περνάει ὁλόκληρον τὸν καινούργιο διάδρομο, στὸν ὁποῖο ἔχει βρεθῇ. Στὸ τέρμα του ὁμως, διασταυρῶνεται μὲ ἄλλους δύο διαδρόμους. Στέκει ἐκεῖ πέρα ἀναποφάσιτος. Τὰ πόδια του τρέμουν τόσο πολὺ, πού κινδυνεύει νάρθῃ κάτω καὶ γι' αὐτὸ κρατιέται ἀπὸ τὸν τοίχο. Ἐκεῖ ὁμως, πού ἀκουμπάει στὴν τύχη τὸ χέρι του,

είναι ένας μοχλός. Καθώς ρίχνει όλο τὸ βάρος του σ' αὐτόν, γὰρ νὰ στηριχτῇ, τὸν μετατοπίζει κατὰ λάθος. Τότε ὁ βράχινος τοίχος παραμερίζει ἀθόρυβα κι' ὁ Πατατράκ πού χάνει τὴν ἰσορροπία του, πέφτει μὲ τὰ μούτρα στὸ ἀνοιγμα. Ταυτόχρονα δλέπει τὸν βράχο νὰ ξανακλειεῖ πίσω του καὶ μουρμουρίζει: μέσ' ἀπ' τὰ δόντια:

— Πεθαίνω δεκαεφτά χρονῶν! Ἀλληλούϊα!

“Ἡρως κατά... λάθος!

Ω ΣΤΟΣΟ κανείς —καὶ χωρίς νὰ εἶναι ἀληθινὸς Πλανητάνθρωπος — δὲν πεθαίνει... τρώγοντας μὲ ἀπλὴ τούμπα. Ἔτσι κι' ὁ Πατατράκ εἶναι ζωντανός. Ὄταν τὸ καταλαβαίνει αὐτό, ἀπὸ διάφορα συμπτώματα, ἀνασηκώνεται: καὶ τριβεί μὲ μὲν ἰσχυράτα τὸ δεξιό του γόνατο, πού τὸ ἔχει χτυπήσει.

— Ἀπ' τίς δυσκολότερες δουλειές εἶναι, νάσαι ἥρωας!, λέει γκρινιαρικά. Τὸ πὸ παραξένο, εἶναι νὰ γίνεσαι ἥρωας μὲ τὸ στανιό! Ποῦ πηγαίνουν τώρα;

Ἡ ἐρώτησις ὅμως εἶναι ἀνόητη, σὰν κι' αὐτὸν πού τὴν ἔχει κάνει. Δὲν ὑπάρχει καμμὲν ἐκλογὴ, γιὰ τὸ πού θὰ πάη. Ἕνας δρόμος ἀνοίγεται ἐμπρός του κι' αὐτὸς εἶναι θέλοντας καὶ μὴ λοιπόν, ἀρχίζει νὰ τὴν ἀνεβαίνει. Φτάνει στὸ κεφαλόσκαλο. Βράχινοι

τοῖχοι ὑψώνονται ἀριστερὰ κι' ἐμπρός του. Μόνο δεξιά προχωρεῖ ἕνας μικρὸς διάδρομος, τρία θήματα μακρὸς.

Ὁ Πατατράκ κάνει αὐτὰ τὰ τρία θήματα καὶ στρίβει. Στρίβει καὶ βρίσκεται κατάφατσα, μ' ἕναν τρομακτικὸ ἄνθρωπο.

Εἶναι ἕνας πραγματικὸς γίγαντας. Γυμνὸς ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω, φοράει μόνο ἕνα παντελόνι. Εἶναι: φανερό πὺς ὁ κωμικὸς νέος τὸν ἔχει πετύχει, ἀκριβῶς στὴν ὥρα πού ἔκανε τὴ γυμναστική του. Κρατᾷ δηλαδὴ στὶς χερσὺς του ἕναν πελώριο ὀγκόλο καὶ τὸν ἀνεβασκατεύει, γιὰ νὰ γυμνάσῃ τὰ μπράτσα του. Βλέποντας τὸν Πατατράκ, μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, μὲ τὸν βράχο ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὰ ἱμάτια του γουρλώνουν διάπλατα καὶ γυαλίζουν ἀπαίσιος.

Ὁ κατὰ-λάθος ἥρωας τὰ χάνει. Σκέπτεται: νὰ γυρίσῃ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, ἀλλὰ θυμάται: πὺς μόνο μ' ἄμικρὴ σκάλα ὑπάρχει πίσω του καὶ καμμὲν ἔξοδος. Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας λοιπόν, κάνει: —ἀντ'θέτως— δυὸ θήματα ἐμπρός. Συλλογέται πὺς ἴσως προλάβῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀντικρουμένη πόρτα τῆς αἵθουσας, πού εἶναι αὐτὸ τὸ τέρας, ποὶν ἐκεῖνο δρῇ τὸν καιρὸ ν' ἀφήσῃ τὸν βράχο του. Κι' ὅπως πάντα, ὅταν πρόκειται γιὰ φάρσα, εἶναι ἀρκετὰ πονηρός. Δὲν τρέχει ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ

μὴ δείξη τὴν πραγματικὴ του διάθεσι. Βαδίζει χαμογελώντας, σὰν νῆαι στὸ σπῆτι του καὶ λέει μεσοκακόμοιρα:

— Ξέρετε... Συνέβη κά-
ποιο λάθος! Δὲν τόκανα ξε-
πίτηδες, οὔτε ἤθελα νὰ σὰς
τρομάξω!! Φταίει ἐκεῖνος ὁ
μοχλὸς ποὺ κουνήθηκε μόνος
του κι' ἔφαγα τὴν τούμπα!...

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῇ πε-
ρισσότερα. Ὁ γίγαντας οὔτε
τὸν ἀκούει. Τρελλὸς τρόμος
ζωγραφίζεται στὰ κτηνώδη
μάτια του. Καθὼς τὸν βλέ-
πει νᾶρχεται καταπάνω του
καὶ καθὼς εἶναι βέβαιος πὼς
ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὸν Πλανη-
τάνθρωπο, τὸν πιάνει τρε-
μούλα. Κάνει νὰ τὸ βάλῃ στὰ
πόδια, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή
ὁ ὀγκόλιθος τοῦ γλυστράει
ἀπ' τὰ χέρια. Πέφτει μὲ πά-
ταγο πάνω στὸ ξυρισμένο
κεφάλι του. Ἐνα τρίξιμο ἀ-
κούγεται κι' ἓνα πνιχτὸ βογ-
γητὸ πόνου. Ὁ τερατώδης
συμμορίτης κουτροβαλίζεται
κάτω, πλαῖ στὴν πελώρια πέ-
τρα, ποὺ εἶναι βαμμένη κόκ-
κινη...

Ὁ Πατατράκ στέκει μὲ ἀ-
στιγμὴ ἀπὸ πάνω του ἀλλοι-
θωρίζοντας. Δὲν μπορεῖ νὰ
καταλάβῃ τίποτα, γιατί ἀπὸ
τὴν τρομάρα του, οὔτε κἂν
θυμάται πιά, πὼς εἶναι ντυ-
μένος Πλανητάνθρωπος. Ξύ-
νει τὸ κεφάλι του στενοχωρη-
μένος.

— Μπά τὸν κακομοῖρη!,
μυρμουρίζει. Τοῦ μίλησα πο-
λὺ ἀπότομα, φαίνεται, καὶ
τὸν τρόμαξα! Θάπρεπε νὰ
τοῦ ζητήσω συγγνώμη, ἀλλὰ

δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ
...ζωντανός! "Αχ! "Αν δὲν
θρῶ τ' ἀδερφάκι μου γρήγο-
ρα, φοβάμαι πὼς θὰ γίνουν
κι' ἄλλα πολλὰ τέτοια ατυ-
χήματα!

Καὶ προχωρεῖ πάλι, ἀπ'
τὴν ἔξοδο ποὺ ὑπάρχει στὴν
ἀντικρινὴ πλευρὰ τοῦ ὀωμα-
τίου.

Περνάει ἄλλη μιὰ φορὰ ἔ-
ναν διάδρομο καὶ ξανά στρί-
βει στὸ τέρμα του δεξιᾶ, ἐ-
πειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρό-
μος. Τὸ εὐτύχημα γι' αὐτόν,
εἶναι ὅτι, ὅπως καὶ στὴν προ-
ηγούμενη ὑπόγεια πολιτεία,
ἔτσι κι' ἐδῶ ὑπάρχει παντοῦ
ἓνα διάχυτο, ἀόρατο φῶς. Ἐ-
τσι δὲν δυσκολεύεται στὴν
πορεία του. Μποροῦμε μάλι-
στα νὰ πούμε μὲ βεβαιότητα,
πὼς φοβάται καὶ λιγώτερο,
ἀπ' ὅτι ἂν ἦταν σκοτεινὰ.

Στὸ τέρμα τοῦ νέου δια-
δρόμου ποὺ ἔχει πάρει, ὑψώ-
νεται ἓνας πέτρινος —ὅπως
πάντα— τοῖχος. Δὲν ὑπάρχει
καμμιὰ ἄλλη ἔξοδος. Ὁ Πα-
τατράκ στέκεται καὶ ξύνει τὸ
κεφάλι του, ὅπως κάνει ὅλες
τὶς φορὲς ποὺ βρίσκεται σ'
ἀμχανία.

Γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω, δὲν
γίνεται λόγος. Θυμάται πὼς
πυθενὰ ἀπ' ὅπου πέρασε ὡς
τώρα, δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρό-
μος. Τί νὰ κάνῃ;

Ἐπάνω στὴν ὥρα, βλέπει
ἓναν παράξενο μοχλὸ, ποὺ
βρίσκεται στὸν τοῖχο, ἐμπρὸς
του. Θυμάται ἐκεῖνον τὸν ἄλ-
λο μοχλὸ ποὺ πάτησε κατὰ
λάθος, γιατί κι' αὐτὸς ἐδῶ εἶ-

ναι ολόιδιος. Πρίν νά προφτάσῃ νά φοδηθῇ, τὸν πιάνει καὶ τὸν κατεβάξῃ. Ὁ δρᾶχος στρφογυρίζει μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα. Ἐμπρός του ἀνοίγει μὰ μεγάλη πόρτα.

Ὁ κωμικός ἥρωάς μας τὸν κυττάζει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ θαυμασμό, χωρὶς νά συλλογιστῇ νά κυττάξῃ καὶ τὶ ὑπάρχει πίσω του. Μάλιστα τὴν ὥρα ποὺ κυττάζει ψηλά, προχωρεῖ κρύας πρὸς τὰ μέσα. Μόνο ὅταν μπαίνει στὸν καινούργιο θάλαμο ποὺ βρίσκεται ἐδῶ, χαμηλώνει τὰ μάτια του καὶ... νοιώθει γιὰ μιὰ φορὰ ἄκόμα, πὼς ἡ καρδιά του πάει νά σταματήσει.

Ἀπέναντί του εἶναι ἓνα τραπέζι. Γύρω σ' αὐτό, κάθονται τρεῖς συμμορίτες καὶ χαρτοπαίζουν. Καθὼς τὸν βλέπουν, πετιῶνται ὁλόρθοι μὲ γουρλωμένα μάτια. Τὰ πρόσωπά τους γίνονται κατακίτρινα. Μιὰ ταυτόχρονη κραυγὴ φρίκης βγαίνει ἀπ' τὰ στόματά τους:

— Ὁ Πλανητάνθρωπος!

Ὁ Πατατράκ σκέπτεται πὼς, μόνο ἂν τοὺς μιλήσῃ μὲ τὸ καλὸ, μπορεῖ νά γλυτώσῃ. Γι' αὐτὸ παίρνει τὸ πρὸ καλὸ του ναμόγελο καὶ λέει:

— Παρακαλῶ! Παρακαλῶ!

Συνεχίστε τὸ παίχνιδί σας, παδᾶ! Μὴν ἐνοχλήσθε γιὰ μένα! Τί παίζετε; Ἄν παίξετε πόκερ, ἔρχομαι κι' ἐγὼ γιὰ τέταρτος!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔχουν ἓνα ἀποτέλεσμα ποὺ δὲν τὸ φαντάζεται. Οἱ συμμορίτες ἀλλάζουν χρώματα ἀπ' τὴν τρο-

μάρα τους. Κυττάζουν ὁλόγυρα, σὰν παγιδευμένα θηρία. Ἕνας ἀναποδογυρίζει τὸ τραπέζι μὲ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ χαρτιά, γιὰ νὰ μὴ βρίσκεται ἐμπόδιο ἐμπρός του. Ὁλ' αὐτὰ ὁμως, κάνουν καὶ τὸν Πατατράκ νά φοδηθῇ πρὸς πλὴν. Στρέφει κι' αὐτὸς ὁλόγυρα τὰ μάτια, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ βλέπει, εἶναι ἓνας μοχλὸς στὸν τοῖχο. Ὀλόιδιος μὲ τὸν ἄλλον, ἀπ' ἐξῶ.

— Στὴν τιμὴ μου, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνησυχίσω!, λέει μισοκακόμοιρα. Δὲν τό-θελα κἂν νὰ μπῶ ἐδῶ μέσα... Ἐγὼ, ξέρετε, τὴν καλὴ συμπεριφορὰ τὴν ἔχω φάει μὲ τὸ κουτάλι. Δὲν θὰ χτύπαγα τὴν πόρτα προηγουμένως; Ἀστεῖο πρᾶγμα! Ἐτυχε ὁμως καὶ βρῆκα ἓνα τέτοιο ἐργασεῖο στὸν τοῖχο καὶ τὸ γύρσα ἔτσι δά, νὰ δῶ τι λογὴς ἦτανε!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, κατεβάζει τὸν μοχλὸ. Οἱ συμμορίτες ὁμως, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, δὲν ἔχουν μείνει στὴ θέσι τους. Τρελλοὶ ἀπὸ τρόμο καὶ βλέποντας γιὰ μιὰ στιγμή, αὐτὸν ποὺ νομίζουν γιὰ Πλανητάνθρωπο, νά στρέφῃ τὸ βλέμμα καὶ νὰ μὴν τοὺς κυττάξῃ πιά, χύνονται μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, νὰ τὸ σκάσουν ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τοῦ δράχου. Εἶναι τὸ ἴδιο δευτερόλεπτο ποὺ ὁ Πατατράκ πατάει τὸν μοχλὸ. Ὁ ὀγκόλθος κλείνει ἀπτόμα μπροστά τους. Καθὼς ἔχουν πάρει βουτιά σχεδὸν γιὰ νὰ πεταχτοῦν ἐξῶ, σκάνε ἐπ' ἄνω

στον δρόμο και τα κεφάλια κι' έρχονται τέξα κάτω! Ούτε θαλεύουν!

Ο Πατατράκ τὰ χάνει πιο πολύ απ' όλες τις προηγούμενες φορές... μαζί. Τους κυττάζει μαρμαρωμένος. Ακίνητος σαν άγαλμα. Τα μάτια του κοιτεύουν να ένωθούν στη μύτη του, απ' τό αλλοιθώρισμα.

— Μέγας είσαι, Κύριε και θαυμαστά τὰ έργα Σου!, μουρμουρίζει άπορημένος. Τους χτύπησα χωρίς να θέλω, τους καμήμενους! Δεν προσέχω καθόλου! Για την ώρα όμως πρέπει να του δίνω, γιατί όταν γίνουν καλά, θα... θυμώσουν πολύ!

Κι' ετοίμαζεται να κατεβάσει άλλη μια φορά τον μεγάλο αλλά την ίδια στιγμή βλέπει κατάπληκτος, ένα άλλο δράχινο κομμάτι, ν' ανοίγει μοναχό του, απέναντί του.

Τάχει τόσο χαμένα, που δεν σκέπτεται καθόλου ποιος μπορεί να άνοιξε αυτόν τον καινούριο δρόμο, παρά όρμάει να ξεφύγει από κεί. Την ώρα όμως που φτάνει, τρακέρνει επάνω σ' έναν άνθρωπο, με λευκή φόρμα, που έρχεται κι' αυτός προς τό μέρος του, λέγοντας:

— Έλα, μια στιγμή να μείνης στη θέση μου, Σκήθ. Θά ξαναγυρίσω άμέσ...

Δέν άποτελείώνει τη φράση του. Βλέπει μπροστά του τον «Πλανητάνθρωπο» και γίνεται καταπράσινος σαν σάυρα.

— Δεν είναι δυνατόν!.

ψελλίζει άμυχα. Είναι τελείως άδύνατο!

— Τώ... τώ... τώρα δά ήσουν μέσ' στη γυάλα!, τραυλίζει πάλι: ο Μπέρνς—γιατί αυτός είναι: ο άνθρωπος με τη λευκή φόρμα.

— Μάλιστα! Στη γυάλα ήμουν! Ξαναλέε: ο Πατατράκ άποφασισμένος να συμφωνή πάντα με τη γνώμη του κι' άς μήν καταλαβαίνει τίποτα.

— Μά... μά... ήταν τώρα δά!, κάνει μισοπεθαμένος ο Μπέρνς. Δεν είναι ούτε τρία δευτερόλεπτα!

— Ούτε τρία! Δύο! του λέει ο Πατατράκ για να τον εύχαριστήσει.

Ο κακοποιος αρχίζει να υποχωρή τρεκλίζοντας, βήμα-βήμα, έντελώς άσυναίσθητα. Ο Πατατράκ σαν ύπνωτισμένος τον ακολουθεί και μπαίνει στο δωμάτιο που βρίσκεται και ή όμορφη Νταίνα, δεμένη στην ηλεκτρική καρέκλα.

— Είμαι τρελλός! Δεν μπορεί!, μουγκρίζει ο Μπέρνς.

— Και τί τρελλός, τρελλάρας!, λέει ο Πατατράκ, πούχει πάρει φόρα.

— Ήσουνα στη γυάλα, τώρα δά!

— Τώρα δά ήμουνα στη γυάλα, μάλιστα!

Και τώρα δά είμαι κι' εδώ, απ' έξω απ' τη γυάλα! Πάλι: μάλιστα! Μην τὸ βλέπετε έτσι. Καμιά φορά συμβαίνουν αυτά!

— Ήρθε λοιπόν ή τελευταία μου ώρα! Θά πεθάνω!..

— Δεν γλυτώνετε με τίπο-

“Ένα γαλάζιο βέλος χύνεται μέσα.

τα!, του λέει ο Πατατράκ...
για να τον καλοπιάση.

Ξαφνικά στα γυάλινα απ’
τη φρίκη μάτια του Μπέρνς,
αστράφτει ένα διαβολικό μί-
σος.

— Πρίν πεθάνω όμως, θά
κατεβάσω αυτόν τον μοχλό!,
γρυλλίζει σαν θηρίο και πη-
δάει προς το μέρος που βρί-
σκεται το ταμπλώ.

Το χέρι του απλώνεται
στον μοχλό, έτοιμο να χαρί-
ση τον θάνατο στην αίχμά-
λωτη. Ο Πατατράκ όμως που
δεν δίστασε να συμφωνήσει
σέ’δλα ως τώρα μαζί του,
αυτή τη φορά έχει άλλη γνώ-

μη. Απλώνει το πόδι και του
βάζει τρικλοποδιά! Ο κα-
κούργος σωριάζεται κάτω, έ-
νώ τα δάχτυλά του, περνούν
μόλις ένα χιλιοστό, απ’ το
άντικείμενο εκείνο του θανά-
του και ενώ η Ντάινα, αφήνει
μιά κραυγή τρόμου.

— “Όλα κι’ όλα!, λέει: ό
κωμικός νέος αύστηρά. Εγώ
κατέβασα δυό μοχλούς ως τώ-
ρα και σπάσανε τα κεφάλια
τους... τέσσερις άνθρωποι!
Με συγχωρήτε κύλας αλλά...

Σταματάει με γουρλωμένα
μάτια, βλέποντας ότι: ό
Μπέρνς, με την τούμπα που
πήρε απ’ την τρικλοποδιά
του, έχει χτυπήσει το κεφά-
λι του στη βάση μιας μεταλ-
λικής συσκευής κι’ έχει μεί-
νει ακίνητος στο δάπεδο. Έ-
να φαρδύ αιμάτινο ρυάκι ρέ-
χει απ’ το μέτωπό του.

— Τίποτα!, αποφαίνεται
ήλθια ό Πατατράκ. Αυτοί ό-

λοι: ἐδῶ μέσα, εἴτε κατεβά-
σης τοὺς μοχλοὺς εἴτε ὄχι, εἶ-
ναι ἀποφασισμένοι: ὅπως δὴ-
ποτε, νὰ σπάσουν τὰ κεφά-
λια τους! Τέτοιου εἶδους
τρέλλα, δὲν ξανάκουσα! Αὐ-
τὸ τὸ πράμα εἶναι... γέφυρα!
Δηλαδή... «ἄνω ποταμῶν»,
ποὺ λένε!

Ἡ Σωτηρία

Η ΝΤΑ·Ι·ΝΑ, ποὺ γὰρ
μὰ στιγμή εἶχε κοπή ἡ ἀνά-
στα της, καθὼς εἶχε δὴ τὸν
χάρο μὲ τὰ μάτια της, ξανα-
βρίσκει ἀξάφνα τὴ λαλιά
της. Φωνάζει τρελλή ἀπὸ ἀ-
γωνία, δείχνοντας μὲ τὸ βλέμ-
μα της ἓνα ἄλλο ταμπλώ,
πάνω ἀπὸ τὸν πεσμένο συμ-
μοριτῆ:

— Πάτ! Πρὸς Θεοῦ! Κά-
νε γρήγορα! Κατέβασε ἐκεῖ-
νον τὸν μοχλό!

Ὁ Πατατράκ, κουνάει τὸ
κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω,
κατηγορηματικά:

— Ἄ πα πά! Χρυσὸ νὰ
μὲ κάνης, δὲν ξαναγγίζω τέ-
τοιο πράμα!

— Τρελλάθηκες, Πάτ; Κά-
νε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω! Ὁ ἀ-
δελφός σου πεθαίνει!

— Ποιὸς ἀδελφός μου; Ὁ
Πλανητάνθρωπος; Σιγὰ νὰ
μὴν πεθαινῇ κιόλας. Ἄς γε-
λάσω... ἀφρικανικά: Χούμ!
Χούμ! Χούμ!

— Χριστέ μου! Βοήθησέ
τον νὰ καταλάβῃ!, τραυλι-
ζεῖ ἡ ἀμοιρη κοπέλλα. Μ' αὐ-
τὸν τὸν μοχλό γέμισαν τὴ

γυάλα με νερό, Πάτ! Κατέδασέ τον! Μπορεί ν' αδειάσει!

— Καί γιατί ν' αδειάσει; άπορεί ό Πατατράκ. Για να τή γεμίσουν αυτοί που λές, άάχανε τό λόγο τους!

— "Αχ, Θέ μου!, κάνει άπελπισμένη ή Ντάϊνα. Λύσε με, Πάτ! Λύσε με γρήγορα!

— "Υποσχέσου μου πως δέν θά σπάσης τό κεφάλι σου σέ κανέναν τοίχο!, τής λέει.

— Δυστυχία! "Οχι! Δέν θά τό σπάσω! Σου δίνω τόν λόγο μου! Γρήγορα!

— Κι' άργά να μου τόν δώσης, τό ίδιο κάνει!, λέει συγκαταβητικά ό Πατατράκ. "Εκείνο που θέλω μονάχα έγώ, είναι να μη σέ θρῆ τ' άδερφάκι μου με σπασμένο κεφάλι, γιατί θά μου λέει ότι δέν σέ πρόσεχα. "Ακου έπιδημία, παιδί μου! Ντελίριουμ σπαζοκεφάλιουμ! Θρύψαλουμ!

— Πάτ! Λύσε με!, ούρλιαζει ή Ντάϊνα σάν τρελλή.

"Ο Πατατράκ σηκώνει τά χέρια ψηλά.

— Τέτοια λύσσα γιά... λύσιμο, δέν είχα ξαναδῆ!, λέει. "Αφού είπα θά σέ λύσω-θά σέ λύσω! Πάει-τέλειωσε! Τι κάνεις έτσι; Πες πως σ' έλυσα κιόλας! Κάνε ό,τι θά-κανες και λυμένη!

"Η Ντάϊνα σφίγγει τά δόντια γιά να μη φωνάξη. Καταλαβαίνει πως, αν δέν μιλήση, θά τελειώση γρηγορώτερα, γιατί ό Πατατράκ, όταν άνοίξη τό στόμα του, ξεχνάει να τό κλείση. Καί πραγματικά,

ό κωμικός νέος άνοίγει τά έλάσματα που τήν κρατούν-δεμένη και τήν ελευθερώνει.

"Η νέα τρέχει τότε σάν τρελλή σ' εκείνον τόν μοχλό και τόν κατεβάζει.

"Ο Πατατράκ... βάζει τά χέρια επάνω από τό κεφάλι του, γιά να τό προφυλάξη!

Στήν τηλεόρασι φαίνεται άμέσως ότι ή στάθμη τού νερού στη γυάλα, άρχίζει τήν ίδια στιγμή να κατεβαίνει.

"Η Ντάϊνα αφήνει ένα έπιφώνημα άνακουφίσεως.

"Η σατανική παγίδα τού θανάτου αδειάζει: πολύ γρήγορα. "Ενας μεγάλος σωλήνας κατεβαίνει από τήν πέτρινη όροφή της και ρουφάει όλο τό νερό, ως τήν τελευταία σταγόνα του. Τότε και ή όροφή αυτή άρχίζει να άνυψούται: και ή φυλακή άνοίγει. Στόν πυθμένα τής γυάλας όμως, μένει τό κορμί τού Πλανητανθρώπου σωριασμένο, νεκρικά άκίνητο.

"Ο Πατατράκ-που παρακολουθεί τό βλέμμα τής κοπέλλας στήν τηλεόρασι, άναγνωρίζει αυτή τή φορά τόν άδελφό του.

— Για κύττα κεί!, λέει κα τάπληκτος. Λοιπόν δέν ήτανε ...Πλανητόψαρο, όπως μου φάνηκε! "Ο Πήτερ ήτανε!

— Ναί και χρειάζεται τή βοήθειά μας!, λέει σάν τρελλή από τήν άγωνία ή Ντάϊνα. Πρέπει να τρέξουμε άμέσως κοντά του! Πως θά φτάσουμε όμως εκεί;

— "Α! "Όσο γι' αυτό, έ-

γώ ειμ' ἐδῶ! Θὰ σὲ ὀδηγήσω!, τῆς λέει ὁ Πατατράκ κορδωμένος. Πέντε... μοχλῶν ζήτημα εἶναι! Ἔλα μαζί μου!

Καὶ ξεκινάει κιόλας. Ἡ Ντάινα τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη.

Περνοῦν ἀπ' τὸ προηγούμενο δωμάτιο, ὅπου οἱ τρεῖς συμμορίτες, εἶναι πεσμένοι, ἀναισθητοί, στὴ δάσι τοῦ πέτρινου τοίχου.

Ἡ Ντάινα κοντοστέκεται φοβισμένη.

— Τί... τί εἶναι αὐτοί; ψελλίζει.

— Ἐγὼ τοὺς κανόνισα ἔτσι!, ὁμολογεῖ κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπὴ ὁ Πατατράκ. Δὲν τὸ ἤθελα ὅμως! Κατὰ λάθος ἔγινε! Νὰ σοὺ ἐξηγήσω...

— Ὅχι νὰ μὴ μοὺ ἐξηγήσης, Πάτ! Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ κάνουμε γρήγορα! Ὁ ἀδελφός σου βρίσκεται σὲ φοβερὸ κίνδυνο...

— Ὁ Πήτ; Μπά, ἰδέα κι' αὐτὴ πού σοὺ κάλλησε! Σὲ τί κίνδυνο μπορεῖ νὰ βρίσκεται αὐτός, παιδάκι μου;

— Ἀχ Θεέ μου! Πῶς θὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα; τραυλίζει ἡ Ντάινα κάτασπρη.

Ὁ Πατατράκ, χασκογελάει.

— Πάλι τὰ ἴδια!, λέει μὲ στόμφο. Δὲν σοὺ εἶπα ὅτι δὲλα ἐδῶ πέρα, ταχτοποιοῦνται μὲ μοχλοὺς; Ὅριστε! Κατεβάξουμε αὐτὸ τὸ σιδεράκι κι' ἡ πόρτα εἶναι ἑτοιμὴ. Περᾶστε, δεσποινίς!

Καὶ μὲ μιὰ θεαματικὴ κίνησις ὁ Πατατράκ, πιάζει πρῶ-

γματι τὸν μοχλὸ καὶ ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος μπροστά τους. Ὑποκλίνεται κιόλας στὴν Ντάινα πού περνάει πρώτη κι' ὑστερα τρέχει κι' αὐτὸς πίσω της. Φτάνουν ἔτσι στὸ ἄλλο δωμάτιο, πού βρίσκεται ὁ ἀσάλευτος γίγαντας, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἀπὸ τὸν θεῶρατο ὀγκόλιθο. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ Ντάινα κοντοστέκεται καὶ μιὰ μικρὴ φωνὴ τρόμου, τῆς ξεφεύγει, καθὼς βλέπει ἄσφρα ἐκεῖνο τὸ ἀνθρώπινο τέρας.

Ὁ Πατατράκ ὅμως χασκογελάει καὶ πάλι.

— Ὁ κακομοῖρης!, λέει. Τοῦ μίλησα λιγάκι ἀπότομα καὶ τοῦ κόπηκ' ἡ χολή! Δὲν ἔχε τίποτα σπουδαῖο ὅμως... Μπορεῖ καὶ νὰ πέθανε!

— Ἀπὸ πού θὰ πάμε τώρα, Πάτ, φωνάζει.

— Νά, ἀπὸ κεῖ πέρα, τῆς ἀποκρίνεται. Δὲν θές ὅμως πρῶτα, νὰ δοῦμε ἂν αὐτὸς ὁ πελῶρος, ἔχει πεθάνει στ' ἀλήθεια;

— Ὅχι, Πάτ! Σὲ παρακαλῶ, κάνε γρήγορα!

— Ναί, βέβαια. Ἐσεῖς τὰ κορίτσια, δὲν ἀντέχετε σ' αὐτά!, παραδέχεται ὁ Πατατράκ. Τὸ ξέχασα. Ἄντε! Πάμε!

Περνοῦν λοιπὸν καὶ τὴ σκάλα καὶ τὴν ἄλλη πόρτα καὶ τὸν ἐπόμενο δρόμο. Φθάνουν βῆα ἀπὸ τὸν θάλαμο πού βρίσκεται ἐκεῖνος ὁ συμμορίτης, μπροστὰ στὸν ἀσύρματο. Ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου αὐτοῦ εἶναι ἀκόμα ἀνοιχτή. Ὁ συμμορίτης πάντα στὴ

θέσι του. Μόνο που αυτή τη φορά, γυρίζει το κεφάλι άκούγοντας τα δήματά τους. Τους βλέπει. Πετιέται: όλόρθος, με το πρόσωπο κατακίτρινο από φόβο.

— 'Ο Πλανητάνθρωπος!, γρυλλίζει.

'Ο Πατατράκ βλέπει τὸν τρόμο του καὶ διασκεδάζει. Κλείνει τὸ μάτι τῆς Ντάϊνας, που δὲν προφταίνει νὰ τὸν συγκρατήση.

— Θὰ τοῦ κάνω τρελλή πλάκα!, τῆς λέει.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, χύνεται μέσα στὸν θάλαμο τοῦ ἀσυνμάτου, μουγκρίζοντας:

— Μπῆουου! Εἶμα: ὁ Πλανητάνθρωπος! Μπῆουου! Εἶμα: ὁ μπαμπούλας... αὐτεπροσώπως!

— Λυπήσου με!, τραυλίζει: πελιδνὸς ὁ συμμορίτης καὶ ὀπισθοχωρεῖ ὥσπου ἡ πλάτη του κολλάει στὸν τοῖχο.

— Δὲν μπορῶ νὰ σέ λυπηθῶ! Ἀποκλείεται!., τοῦ λέει: ὁ Πατατράκ ξεκομμένα. Ξέχασα τὴν καρδιά μου στὸ σπίτι! Εἶσαι ἄτυχος! Πάς! Θὰ πεθάνης! Εἶσαι πεθαμένος! Πέθανε! Πέθανε ἀμέσως, εἰδεμὴ... θὰ σέ σκοτώσω! Μπρός!

'Ο κακοποιὸς νοιώθει τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν καὶ πέφτει στὰ γόνατα, με τὰ χέρια ἐνωμένα, σὲ στάσι προσευχῆς.

— Μὴ με σκοτώσης!, φωνάζει σπαρακτικά. Ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει τίποτα!

— Τότες εἶσαι ἄχρηστος

καὶ πρέπει νὰ πεθάνης!, ἀποφαίνεται: ὁ Πατατράκ, συγκρατώντας με κόπο τὰ γέλια του. Ἄκου, λέει, «δὲν ἔχω κάνει τίποτα»! Καὶ δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λές, κοτζάμ ἄντρας;

Λυγμοὶ συνταράζουν τὸν συμμορίτη. Πιστεύει πὼς ἔχει φτάσει ὀριστικά τὸ τέλος του. Τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα. 'Ο Πατατράκ ἀρχίζει νὰ τὸν λυπάται.

— Ψίτ! Καλέ! Σταμάτα!, τοῦ λέει. Σταμάτα, γιατί μοῦ τηλεφωνήσανε ἀπ' τὸ σπίτι ὅτι... ράγισε ἡ καρδιά μου! Δὲν ἀκούς; Ἐλα! Δὲν εἶναι ὁ Πλανητάνθρωπος, τρομάρα σου. Τ' ἀδερφάκι του εἶμαι! Ἀστεία στὸπα!

'Ο συμμορίτης σταματάει τὸ κλάμμα. Γουρλώνει τὰ μάτια του, πού πετοῦν σπίθες μίσους.

— Δὲν εἶσαι ὁ Πλανητάνθρωπος; μουγκρίζει τρίζοντας τὰ δόντια του.

— Τς!, κάνει ὁ Πατατράκ κάπως διστακτικά, γιατί ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει πὼς κάτι δὲν πάει καλά. Εἶμαι μόνο ὁ διδυμος ἀδελφός του... Ἄν θέλεις ὁμως, μπορῶ νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ σένα!

'Ο κακοποιὸς πετιέται ὀρθοὶ με ἄφρους λύσσας στὸ στόμα.

— Ἀτ! με! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης!, βρυχάται ἄγρια.

— Λυπούμαι! ἀλλὰ δὲν κρατῶ καθόλου χρήματα αὐτὴ τῇ στιγμῇ!, τραυλίζει κατατρομαγμένος ὁ Πατατράκ. Σὰς τὸ πληρῶνω μὲ ἄλλη

φορά... Τώρα να μου επιτρέψετε να φύγω, γιατί είμαι πάρα πολύ διασπαστικός!

Και καθώς βλέπει τον συμμορίτη νάρχεται απειλητικός έναντίον του, του γυρίζει την πλάτη με μιὰ φωνή τρόμου και τρέχει πανικόβλητος προς την πόρτα. Ο κακούργος όμως, μανιασμένος, τραβάει το πιστόλι του και τον σημαδεύει στην πλάτη.

— "Αρπα τη, βρωμόσκυλο!, γρυλλίζει.

Δεν προλαβαίνει όμως να πυροβολήσει. Ξαφνικά, μέσ' απ' την πόρτα αυτή, χύνεται στο δωμάτιο του άσυρμάτου, μιὰ ζωντανή άστραπή. Ένα γαλάζιο βέλος, που σχίζει τον άέρα με τρομακτική ταχύτητα. Περνάει δίπλα από τον τρομοκρατημένο Πατατράκ και πέφτει επάνω στον βολοφόνο, ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου πριν πατήσει τη σκανδάλη. Την άλλη στιγμή ο κακούργος σωρίζεται με μιὰ άναρθη κραυγή πάνω στο δάπεδο. Το κεφάλι του είναι ανοιγμένο στα δύο, από μιὰ τρομακτική γροθιά του Πλανητανθρώπου, που δεν πρόλαβε να ύπολογίσει την τιτανία δύναμη του χεριού του, από φόβο, μήπως φτάσει άργά για τον άγαπημένο του αδελφό.

Γιατί ο Πλανητανθρωπος είναι το ζωντανό αυτό βέλος.

Είναι απλούστατο και γιὰ να τὸ μάθουμε, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ παρακολουθήσουμε

τὴ Ντάινα, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε μαζὶ μὲ τὸν Πατατράκ, ἔξω ἀπὸ τὸν θάλαμο τοῦ άσυρμάτου.

Βλέποντας ἡ ἔξυπνη νέα, τὸν... ἀνόητο φίλο της, νὰ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ συμμορίτη, καταλαβαίνει πὼς ὅπωςδήποτε θὰ τὰ κάνη μούσκεμα. Μιὰ εἶναι: λοιπὸν ἡ μόνη σκέψις της: Νὰ δρῇ τὸν Πλανητανθρωπο, τὸν μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσει. Στρέφει τὰ μάτια ὀλόγυρα κι' ἀκριβῶς ἀπέναντί της, βλέπει μιὰ ρωγμὴ, ἐπάνω στὸν δράχτινο τοῖχο. Ἀδίστακτα, μὲς στὴν ἀπέλπισία της, χώνεται ἐκεῖ μέσα. Βρίσκεται στὸν θάλαμο μὲ τὰ κρεβάτια, ποὺ εἶναι πάντα ἄδειοι. Τὸν περνάει καὶ θγαίνει ἀντίκρυ. Προχωρεῖ στὸν ἐπόμενο δῶδρομο καὶ τότε... βλέπει νὰ φανεῶνεται ἀπέναντί της ὁ... Πλανητανθρωπος.

Εἶναι τόση ἡ συγκίνησι, ἡ χαρά, ἡ ἀγωνία, ποὺ ὅλα μαζὶ κυριαρχοῦν στὴν καρδιά της, ὥστε ὅθλα ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του.

— Πήτερ!, μουρμουρίζει τρέμοντας. Εἶσαι ζωντανός!

Ναί, εἶναι ζωντανός. Ὁλοζωντανός. Ὁ ὑπερφυσικός ὀργανισμός του, μόνο μερὰ κα δευτερόλεπτα τὸν κράτησε χωρὶς αἰσθήσεις, ὕστερα ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη περιπέτεια. Ὅσο ἄργα μπορεῖ νὰ καταβληθῇ, τόσο ἀφάνταστα γρήγορα συνεχίζεται. Μὲ τίς πρῶτες ἀναπνοές ποὺ πῆρε, καθὼς ἡ γυάλα ἄδειασε ἀπ'

τὸ νερό, ἔννοιωσε τὴ ζωὴ νὰ ξαναγυρίζη μέσα του, αὐτὸς ποὺ εἶχε φτάσει στὸ τελευταῖο σκαλοπατί, κοντὰ στὸν θάνατο...

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ὥρα γιὰ λόγια τώρα. Ἡ Ντάινα μ' ὅλη τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησι τῆς τὸ ἐβράζει πρῶτη. Πρὶν ἐκεῖνος τῆς ἀπαντήσῃ τίποτα, τοῦ φωνάζει πάλι:

— Γρήγορα! Ἀπὸ δῶ τρέξε! Ὁ Πάτ κινδυνεύει!

Ὁ Πλανητάνθρωπος δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ρίχνεται: στὴ ρωγμὴ τοῦ βράχου, περνάει μ' ἓνα ὑπερφυσικὸ πήδημα τὸν ὑπνοθάλαμο τῶν συμμοριτῶν καὶ βγαίνει ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ ρωγμὴ. Βλέπει τὸν κίνδυνο καὶ ἐπεμβαίνει, ὅπως εἶδαμε, τὴν ὕστατη στιγμή.

Ἡ τρομερὴ ἀποκάλυψις

II ΡΩΤΗ δουλεῖα τοῦ Πλανητάνθρωπου, μετὰ τίς... διαχύσεις ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν κοινὴ σωτηρίαν, εἶναι νὰ κυττάξῃ τὸ ρολοῖ του.

— Πόση ὥρα ἔχει περάσει, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἔφυγε ὁ ἄνθρωπος μετ' τὸ σκάφανδρο; ρωτᾷ τὴν Ντάινα.

Βλέπει κι' ἐκείνη τὸ ρολοῖ τῆς κι' ἀποκρίνεται:

— Περίπου τρία τέταρτα.

— Πολὺ καλὰ!, λέει εὐχαριστημένος ὁ θρυλικὸς ἥρωας. Θέλει μιά ὥρα γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη μετ' τὸ αὐτοκίνητο κι' ἄλλη μιάμιση γιὰ

νὰ πάη ὡς ἐκεῖ... Λοιπὸν θὰ τὸν προλάβουμε! Ἐκινᾶμε ἀμέσως!

— Ἐκινᾶμε ἀλλὰ ὄχι ἀεροπορικῶς ὁμῶς!, κάνει ὁ Πατατράκ γκρινιάρικα.

— Ὅχι, Πά. Μὴ φοβάσαι. Θὰ πάμε πρῶτα μὲ τ' αὐτοκίνητο!

— Πρῶτα; μουρμουρίζει μὲ ὑποψία ὁ κωμικὸς νέος. Τί πᾶ νὰ πῇ «πρῶτα»; Ὑστερα δηλαδὴ, πῶς θὰ πάμε;

— Ὑστερα βλέπουμε! Κατ' ἀρχὴν φεύγουμε μὲ ἁμᾶξι γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Θές νὰ μείνῃς ἐδῶ ἢ ἔρχεσαι μαζί μας;

— Πρῶτος καὶ καλύτερος!, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό ὁ Πατατράκ.

Ἡ Ντάινα ἔχει πάρα πολλές ἀπερίες. Δὲν ρωτᾷ ὁμῶς γιὰ τὴν ὥρα τίποτα. Βλέπει πόσο πολὺ βιάζεται ὁ ἀγαπημένος τῆς. Ὅταν ὁμῶς παίρνουν μιά ἀπὸ τίς κούρσες τῶν κακοποιῶν καὶ φεύγουν, ρωτᾷ τὸν Πλανητάνθρωπο, ποῦ ὁδηγεῖ:

— Εἶπες, Πῆτερ, ὅτι «θὰ τὸν προλάβουμε»... Ἐννοεῖς αὐτόν... αὐτόν τὸν ἄνθρωπο;

— Ναί, Ντάινα! Ἐννοῶ αὐτόν! Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσιμε νὰ κάνῃ οὐτ' ἓνα ἐγκλημα πιά!...

— Μά... Ξέρεις λοιπὸν, ποῦ πῆγε;

Ὁ νέος κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Νομίζω πῶς τὸ ξέρω, ἀλήθεια!, ἀποκρίνεται. Πρέπει ὁμῶς τώρα, νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν κημέρο τὸν πατέ-

ρα σου, πώς είσαι: καλά... Καταλαβαίνεις την αγωνία του...

— Ω, ναι!, μουρμουρίζει: ή κοπέλλα, ντροπιασμένη πού δεν τὸ σκέφθηκε πρώτη. Νὰ κατέβουμε στὸ πρώτο μέρος πού θὰ βρούμε τηλέφωνο.

— Δεν χρειάζεται. Τὰ αὐτοκίνητα ὅλα, αὐτοῦ τοῦ τέρατος, εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ ἀσύρματα τηλέφωνα. Θὰ εἰδοποιήσωμε μ' αὐτὸ τὸν μπαμπά σου, μέσω τῆς Διευθύνσεως τῆς Αστυνομίας...

Κι' ἀλήθεια, σὲ λίγα λεπτά κι' ἐνὼ κυλοῦν πάντα μὲ μεγάλη ταχύτητα, στὸν δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Πλανητάνθρωπος ἔχει συνδεθῇ μὲ τὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἀστυνομίας. Ἐχει ἀναφέρει: ὅλα τὰ νέα στὸν ποτέρα τῆς Ντάινα καὶ σὺ γοῶνως τὸ ἔχει πῆ πού θὰ στείλῃ ἀμέσως ἀνθρώπους μὲ ἐλκώπτερα, γὰρ νὰ συλλάβουν ὅλους τοὺς ἀναίσθητους συμμορίτες ἢ τοὺς ἄλλους πού πρόκειται νὰ φτάσουν ἀκόμα, στὸ σατανικὸ κρησφύγετό τους, μὴ ἔχοντες μάθει τὰ ὅσα συνέβησαν...

* * *

Σταματοῦν σ' ἓνα ἐρημικὸ παλὸ κτίσμα, κάπου ἔξω ἀπὸ τὴ μεγαλούπολιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Φαίνεται ἐγκαταλειμμένο. Ὡστόσο ὁ Πλανητάνθρωπος φρενάρει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα πού καὶ λέει στοὺς δυὸ συντρόφους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Μ' ἓνα κλειδί πού βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη, ἀνοίγει τὴ βαρειά πόρτα.

— Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κρησφύγετα πού μοῦ δώρισαν τώρα τελευταῖα, λέει στὴ Ντάινα, βλέποντας τὴν ἐκπληξί τῆς. Τὸ οἶκμα μοῦ ἀνέκει κι' εἶναι περισσότερο πολυτίμη ἀπ' ὅσο φαίνεται... Ἀπὸ ἐδῶ...

Κλείνει πίσω του καὶ τοὺς ὁδηγεῖ ἀπὸ μιὰ σκάλα. Ἀνεβαίνουν τρεῖς πατώματα καὶ βγαίνουν στὴν ταρατσα.

Ὁ Παταράκ ἀνασφαίνει μὲ βαθεῖα ἀνακούφισι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

— Ἔτσι μάλιστα!, λέει. Τὸ καταλαβαίνω! Ὅπου πηγαίνουμε, νὰ πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδια! Σὰν ὅλον τὸν κόσμον! Μοῦρχεται νὰ πετάξω ἀπ' τὴ χαρά μου!

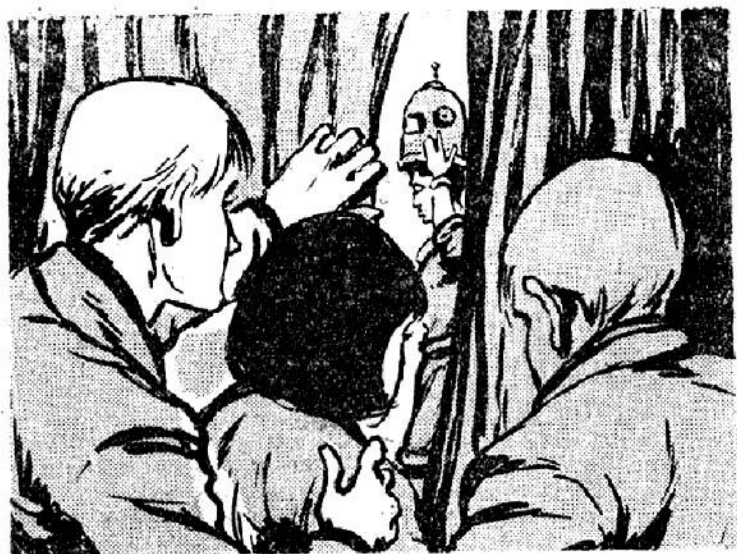
— Εὐκαιρία εἶναι λοιπόν, τοῦ λέει γελώντας ὁ ἀδελφός του, γιατί τώρα θὰ πετάξουμε, Πάτ!

— Τί... τί! ἔκανε λέει; τραυλίζοντάς τον χλωμίζοντας μὲ θαυμαστὴ γοηγοράδα. Νὰ σοῦ λείπουν αὐτά! Ὑποσχέθηκες...

— Ὑποσχέθηκα νὰ πάμε στὴν ἀρχὴ μ' αὐτοκίνητο! Δεν πήγαμε;

— Ὁραῖα! Κι' ἐγὼ σταματῶ στὴν ἀρχή! Δεν πάω παρακάτω! Εἶς! ἐλεύθερος νὰ πᾶς μόνος σου, ὅπου σ' ἀρέσει! Ἐγὼ στοὺς ὅμους σου δὲν ξαναεμβαίνω, πού νὰ μὲ κόνησ Θεό!

— Δεν πρόκειται γὰρ τοὺς ὅμους μου!, λέει μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία ὁ ἀδελφός του. Ὑπάρχει ἐδῶ κάτι πρὸ ἀνετο γιὰ σὰς...

Βγάξει γρήγορα - γρήγορα τὸ σκύφαντρό του.

Καὶ προχωρεῖ σ' ἓνα κλειστό ὑπόστεγο, ποὺ πιάνει τὴ μισή ταιράτσα τοῦ κτιρίου. Τὸ ἀνοίγει καὶ μέσα βλέπουν κατάπληκτοι οἱ ἄλλοι δύο, ἕνα ἐλικόπτερο!

— Μ' αὐτὸ θὰ πᾶμε νὰ συναντήσωμε αὐτὸν τὸν κύριο!, λέει ὁ Πλανητάνθρωπος.

— Νὰ πᾶτε! Καλὸ κατεῦός ο! Μὲ τὴν εὐχή μου!, τοὺς ξεπροβοδίζει ἐγκάρδια ὁ Πατατράκ.

— Ἐσὺ δὲν θάρῃς;

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ μιλάει, ὁ θρυλικὸς ἥρωας, σέρνει τὸ σκάφος ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, μὲ μιά εὐκολία, σὰν νὰ

εἶναι κανένα ἄδειο καρτσάκι μωροῦ!

— Ὅχι!, ἀποκρίνεται ξεραὰ ὁ Πατατράκ. Δὲν ἔρχομαι, ἀδερφέ! Ποιὸς σοῦ εἶπε στὸ τέλος-τέλος, πῶς ἔχω καμμιὰ ὄρεξι, νὰ συναντήσω κανέναν κύριο;

— Μὰ πρόκειται γιὰ... τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας!

— Τί λες! Τώρα μὲ κατὰ-φερες!, τοαυλίζει ὁ Πατατράκ πρέμοντας. Παίρνω τ' αὐτοκίνητο καὶ φεύγω! Γεῖά σας!

—Κρίμα!, κάνει ὁ Πλανητάνθρωπος, προσποιούμενος τὸν στενοχωρημένο. Κι' ἐγὼ φαντάστηκα πῶς ἔπαφες νᾶσαι φοβητσιάρης!

— Δεν είμαι καθόλου φοβητσιάρης!, διαμαρτύρεται έκείνος θιγμένος. Δεν είμαι όμως ούτε και τρελλός! Τι δουλειά έχω να τρέχω να συναντήσω κάποιον, που δεν έχω τίποτα μαζί του, στο κάτω-κάτω της γραφής! 'Ο άνθρωπάκος θέλει νάχη συμμορία! 'Ο καθένας, μου φαίνεται, μπορεί νάχη μια μικρή συμμοριούλα, αν του κάνη κέφι, για να περνάη την ώρα του!

'Ο Πλανητάνθρωπος συνεχίζει, σαν να μην τον άκουσε, ενώ η Ντάινα κρυφογελάει με τον διάλογο των δυο διδύμων:

— Σκέφτηκα και είπα: «'Ο Πατατράκ», λέω, «δεν είναι φοβητσιάρης πιά! Έγινε κι' αυτός αληθινός ήρωας τώρα! Μπήκε μόνος του μέσα στο άντρον των σατανάδων, χωρίς να του το ζητήσω!»

— Μμμ! Τώωωρα!, κάνει ο Πατατράκ χασκογελώντας. Μπήκα, μάλιστα, αλλά πώς μπήκα και γιατί μπήκα! Είναι ολόκληρη ιστορία!

— Μπήκε στο στόμα του λύκου, συνεχίζει με έντυπωσική σοβαρότητα ο Πλανητάνθρωπος. Άνοιξε κρυφές πόρτες! Γύρισε όλα τα διαμερίσματα της κολάσεως! Αντιμετώπισε φοβερούς κακούργους και τούς νίκησε όλους! Τους είδα με τα μάτια μου πεσμένους κάτω, με σπασμένα τα κεφάλια!

— 'Α! Αυτό μάλιστα!, παραδέχεται... κορδωμένος ό

Πατατράκ, μ' ένα τέτοιο ύφος που κάνει τη Ντάινα να βουλώση το στόμα με το χέρι της, για να μη μπήξη δυνατά

'Απλώνει το πόδι και του βάζει τρικλοποδιά.

γέλαια. Αυτό τόκανα! Νά μή λέμε καί ψέματα! Δέν πέρασ' από κάπου, πού νά μή σπάσει κι' ένα κεφάλι τουλάχιστον! Νά,—τούς πήγε!

Κι' ὁ ἀδερφός του συνεχίζει, ἐνῶ σφίγγεται κι' αὐτός, γὰ νά μή γελάση:

— "Εσωσε τὴ Ντάϊνα ἀπὸ βέβα:ο θάνατο! "Εσωσε κι' ἐμένα ἀπὸ τὸν θάνατο ἢ μάλλον μὲ ξανάφερε πίσω ἀπ' τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου, σὰν ἄλλος 'Ηρακλῆς!

— 'Απὸ πού σ' ἔφερα; τσιρίζει κατὰπληκτος ὁ Πατατράκ, μὲ γουρλωμένα μάτια.

— "Εσωσε ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική, πού θάπτεφε ἀκυπερασπιστη, στὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ τέρατος! Αὐτὸς — εἶπα — εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἥρωας, πού ἔκανε ὅλ' αὐτά!

— Πράγματι, λο πόν! Εἶδες; Καί τί δέ ἔκανα σέ τόσο λίγη ὥρα!, λέει ὁ Πατατράκ, θαυμάζοντας τὸν ἑαυτό του. Καί ξέρε;ς κάτ'; Χωρὶς νά βάλω καί τὰ δυνατά μου!

— Σκέφτηκα, καταλήγει ὁ Πλανητάνθρωπος, πὼς ἕνας τέτοιος ἀτσαλένιος ἄντρας, δέν μπορεῖ ποτὲ νά φοβηθῇ, νάρθη μαζί μου μὲ τὸ ἐλκώπτερο!

— Πολύ σωστά!, φωνάζει παρσαυρμένος ὁ ἀδερφός του. Πὼς ἔαταν δυνατόν; Καί τ' εἶναι: τὸ ἐλκώπτερο, γὰ νά τὸ φοβηθῷ; 'Οδοντογυατρός; "Αντε λο πόν! Ξεκινᾶμε! Τί καθόσαστε κ' αἰ χάσκετε; Χα-

σομεράτε καί θά φύγη ὁ τύπος!

"Ετσι, σὲ λίγα λεπτά, δρισκονται καί οἱ τρεῖς στὸν ἄερα. 'Ο Πλανητάνθρωπος ὁδηγεῖ τὸ σκάφος νοτιοδυτικὰ πάνω ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους κάμπους.

Μετὰ ἀπὸ μία ὥρα πτήσης, φτάνουν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα δάσος. Τὸ ἐλκώπτερο προσγειώνεται: κάθετα, μέσα σ' ἕνα ξέφωτο.

— Καί τώρα ἂς τρέξουμε! λέει ὁ Πλανητάνθρωπος καί πρὶν κανεὶς προλάβῃ νά ρωτήσῃ τίποτα, ξεκινᾷει πρῶτος. Τρέχει, ὅμως, τόσο ἀργά, ὅσο γρήγορα καταλαβαίνει πὼς μποροῦν νά τρέξουν οἱ ἄλλοι: δὺο καί ἰδιαιτέρα ἡ Ντάϊνα.

Μισὴ ὥρα περνᾷ ἔτσι. Τέλος φτάνουν ἐξω ἀπὸ ἕνα ἀγκράκτημα. 'Ο Πατατράκ ἔχει γουρλωμένα τὰ μάτια του δάπλατα ἀπὸ ἐκπληξι. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅμως καί ἡ Ντάϊνα εἶναι: τὸ ἴδιο ἐκπληκτικὴ μ' αὐτόν.

— 'Αλλὰ αὐτὸ ἐδῶ εἶναι... πάει: νά πῇ.

'Ο θρυλικὸς ἥρωας ὅμως τῆς κλείνει τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι.

— Σσσστ!, κανε. Αὐτὸ εἶναι: ἀλλὰ δὲν πρέπει: νά μιλάμε! Μπορεῖ νά εἶναι: κὼλας μέσα! Μπορεῖ καί νάρθῃ ἀπὸ λεπτό σὲ λεπτό!..... 'Ελάτε!

'Ανοίγει: τὴν πόρτα μ' ἕνα κλεῖδι πού ἔχει: μαζί του. Περνοῦν ὅλο: μέσα κι' ὕστερα κλεῖ δώνει πάλι. Φτάνουν σ' ἕνα πράλ' ὁ κτίσμα, πού θυμίζει ὁ-

μως άρχεντζκό. 'Ο Πλανη-
τάνθρωπος έχει και πάλι τὸ
κλειδί τῆς πόρτας του.

Μπαίρνουν κι' άφου κλειδών-
ει: άλλη μ'ά φορά, στηλώνει:
τ' αὐτιά του, κάνοντας στοὺς
άλλους δυὸ νύημα, νά σωπά-
σουν.

— Δέν εἶν' ἐδῶ!, λέει με-
τά. Δέν ἦρθε ακόμα... 'Αλ-
λά...

Στηλώνει δεύτερη φορά τ'
αὐτιά του και τρέχει: στο πα-
ράθυρο.

— "Ερχετα.!, μωρμουρι-
ζει με συγκίνηση. "Ερχετα:
μ' ένα μαύρο αὐτοκίνητο και
φεράει: ακόμα τὸ σκάφανδρο
του!

Κ' ἡ Ντάινα κ' ὁ Πατα-
τράκ ξέρουν πῶς ὁ Πλανη-
τάνθρωπος μπορεί νά βλέπει
μέσ' τῇ νύχτα, σάν νῆαι: ἡ-
μέρα. Δέν τοὺς κάνει, λοιπόν
ἐντύπωση, πῶς ξεχώρισε ὁ-
λες αὐτὲς τίς λεπτομέρειες,
σὲ τέτοιο πηχτὸ σκοτάδι.

— 'Απὸ δῶ!, ξαναλέει γρή-
γορα ἐκεῖνος. 'Ελάτε νά κρυ-
φτοῦμε... Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ
παραδάν.

Λίγο ἀργότερα, ἀκοῦνε ὁ-
λο: τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινή-
του, ποὺ σταματάει: ἔξω ἀπὸ
τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. 'Α-
κούγεται: κι' ἡ πόρτα του ποὺ
κλείνει.. Τὰ δῆματα ποὺ πλη-
σιάζουν κι' ἀνεβαίνουν: τῇ
σκάλα. 'Ο κρότος τοῦ κλει-
διοῦ στὴν κλειδαριά.

Οἱ τρεῖς κρυμμένοι νέοι,
βλέπουν τὴν πόρτα ν' ανοίγει.
Βλέπουν τὸν τερατώδη σκά-
φονδρο, μετ' ἄλλόκοτο σκά-
φανδρο — ἡ μάλλον τὴ σκιά

τοῦ νά μπαίνει: στὸ δωμάτιο.
'Ανάδει: τὸ φῶς.

Οἱ ἡρώες μας, ἀπὸ ἓνα μ.
πρὸ ἀνοιγματος τοῦ παραδάν,
παρακολουθοῦν κάθε του κί-
νησι.

'Εκεῖνος θυγάξει γρήγορα +
γρήγορα τὸ σκάφανδρο του
και προχωρεῖ σ' ἓνα ντουλά-
πι, γιὰ νά τὸ κρύψει. Περνάει
ὁμως, ἔτσι ἀπὸ μπροστά
τοὺς. Τότε ἡ Ντάινα βλέπει
τὸ πρόσωπό του και θυγάξει
μιά δυνατὴ φωνὴ φρίκης. Μιά
φωνὴ ποὺ δέν στάθηκε δυνατὸ
νά τῇ συγκρατήση, μ' ὅλη
τῆς τὴν προσπάθεια.

Γιατί ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος,
ὁ φοβερὸς και ἀπαισιος κα-
κουργος, ποὺ ἔχει πνίξει: στὸ
αἷμα ὁλόκληρη τὴν 'Αμερικὴ,
εἶναι ὁ καθηγητὴς 'Αντονι
Κόλλινς, ὁ ἀγαπημένος παπ-
ποῦς τῆς!

Τὸ τέλος

Σ ΤΗΝ ΚΡΑΥΓΗ ἐκείνη
τὸ τέρας ἀναπηδάει: ξαφνί-
σμενο. 'Απ' τὸ λαρύγγι του
θυγαίνει: κάτι σάν γρύλλισμα
ἀγρίου θηρίου. Τὸ χέρ: του
κάτι: ψάχνει νά βρῇ ἐπάνω
στὸ σκάφανδρο ποὺ κρατάει:
ἀλλὰ δέν προλαβαίνει. Πίσω
ἀπ' τὸ παραδάν πετιέται: ὁ
Πλανητάνθρωπος και πίσω
ἀπ' αὐτὸν ὁ Πατατράκ, μετ' ἅ
πολιτικά του πιά, γιατί ἔχει
γυρίσει: τὴ φόρμα του ἀπ' τὴν
ἀνάποδη. "Όσο γιὰ τὴ Ντάι-
να, αὐτὴ δέν ἔχει: κουράγιο νά
σαλέψει. Τὸ χτύπημα εἶναι τό-
σο τρομακτικὸ, ποὺ ἔχει ἀ-

πομείνει ακίνητη, απελπισμένη, γεμάτη φρίκη.

— Δεν ... δεν μπορεί! Βλέπω εφ'άλη!, τραυλίζει πελιδνός ο άρχακακούργος. Πώς σ' άφησε να φύγης εκείνος ο ήλιθιος; Πώς είναι μαζί σου κι' ή κοπέλλα;

— Ήρθε τὸ τέλος σου, αὐτὸ εἶναι ὅλο!, τοῦ λέει ὁ Πλανητάνθρωπος με ἡρεμὴ φωνή. Εἶσαι ἓνα ἀγριο θηρίο, χειρότερος ἀπ' ὅλα τὰ θηρία ποὺ γνωρίζω! Δὲν θὰ σοῦ δοθῇ, ὅμως, ἡ εὐκαιρία νὰ ξανακάνης κακό!

Καὶ προχωρεῖ ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του. Στοῦ ἄλλου τὸ πρόσωπο ζωγραφίζεται κολασμένος τρόμος. Τρέμει ἀλόκληρος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κάνῃ ὅ,τιδήποτε. Σὰν ὅλους τοὺς παραφρονεσ ἐγκληματίες, ἔτσι κι' αὐτός, στὸ βάθος, εἶναι ἀπίστευτα δειλός. Τὰ χέρια του παραλύουν καὶ τὸ παράξενο σκάφανδρο τοῦ γλιστράει ἀπ' τὰ δάχτυλά του καὶ πέφτει στὸ πάτωμα.

— Ὁδῆγησέ μας τώρα στὸ μέρος ποὺ κατασκευάζεις τὸ πλανητόπλοιο σου, μετὸ ὁποῖο θὰ κατακτήσης τὸ Διάστημα!, τοῦ ξαναλέει ὁ Πλανητάνθρωπος.

— Ὅχι! Ποτέ!, τραυλίζει ὁ κακούργος με ξαφνικὴ μανία. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθης ποτέ! Αὐτὸ εἶναι δικό μου! Δικό μου, τ' ἀκούς;

— Πολὺ καλά!, ἀποκρίνεται ἀτάραχος ὁ ἱπτάμενος Τιμωρός. Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι, θὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγὼ ἐκεῖ πέ-

ρα, τέρας! Βρίσκεσαι στὸ πατρογονικό μου κτήμα, ποὺ ἐγὼ σοῦ παραχώρησα.... Τὸ γνωρίζω καλύτερα ἀπὸ σένα. Ξέρω τὸ μόνον μέρος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐτοιμάξης, χωρὶς νὰ φαίνεται... τὸν «Χ—25»! Ἐλά μαζί μου! Ἐλάτε! Ντάινα...

— Ὅχι!, μурμουρίζει ἡ κοπέλλα κατακόκκινη ἀπὸ ντροπή. Δὲν μπορῶ...

— Ἐλα!, λέει παράξενα ὁ Πλανητάνθρωπος. Θὰ σ' εὐχαρστήσῃ αὐτὸ ποὺ θὰ δῇς!

Ἡ φωνή του ἔχει μὲ ἀλλόκοτη βεβαιότητα. Μιὰ ἀπίστευτὴ δύναμη. Ἡ Ντάινα τὸν ἀκολουθεῖ κι' ἀπὸ κοντὰ πηγαίνει κι' ὁ Πατατράκ.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι τὸν τερατώδη κακούργο καὶ τὸν σέρνει μαζὶ του. Βγαίνουν ἔξω. Προχωροῦν μὲς' στὴ νύχτα. Τὸ ἔδαφος εἶναι ἀνώμαλο.

Ὁ Πατατράκ, ποὺ γνωρίζει κι' αὐτὸς πολὺ καλά τὸ μέρος, γκρινιάζει:

— Ἐτσι ὅπως πάμε, θὰ πέσουμε στὴ χαράδρα, Πήτ!

— Ἐκεῖ πηγαίνουμε!, ἀποκρίνεται ὁ ἀδελφός του.

* * *

Φτάνουν. Βλέπουν ἐκεῖ στὸ χεῖλος τῆς χαράδρας, ἓνα παράξενο φῶς, σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Προχωρώντας μερικὰ δῆματα ἀκόμα, ἐξακριβώνουν πὼς ὁλόκληρη ἡ χαράδρα εἶναι φωτισμένη ἔτσι ὡς τὸ βάθος τῆς. Ἐκεῖ κάτω ὑπάρχουν πλήθος ἐγκαταστάσεις κι' ἓνας πελώριος πύραυλος

ὕψαν· τὴν ἀστραφτερή του μύτη πρὸς τὸν οὐρανόν. Βλέπουν μὴ σκάλα κι' ἀρχίζουν νὰ τὴν κατεβαίνουν. Πρῶτος πηγαίνει ὁ Πλανητάνθρωπος, κρατώντας πάντα ἀπ' τὸ χέρι τὸν κακοῦργο. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἀφήνει νὰ τὸν σέρνουν ὅπου θέλουν. "Ἐχει γίνε· ἕνα πραγματικό κουρελί.

Φτάνουν στὸ τέλος τῆς σκάλας. Ὁ μόνος ποὺ ἔχει μένει πρὶο πίσω, εἶναι ὁ αἰώνιος Πατατράκ, γιατί ξεχάστηκε, χαζεύοντας μὲ τὶς ὑπέροχες ἐγκαταστάσεις. "Ἔτσι, ὅταν φτάνη κι' αὐτὸς καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ κάτω, οἱ ἄλλοι ἔχουν προχωρήσει πάρα πολύ. Ξαφνικά πετιῶνται ἐμπρὸς του δυὸ συμμορίτες. "Ἐχουν ἀκούσει τὸν θόρυβο κι' ἔχουν βγῆ ἀπὸ μιὰ παράγκα ἐκεῖ δίπλα νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Δὲν βλέπουν, ὅμως, τοὺς ἄλλους, ποὺ πέρασαν πιά, παρὰ μόνον τὸν Πάτ.

— Ποιὸς εἰς' ἐσύ; τοῦ λέει ἄγρια ὁ ἕνας. Τί γυρεύεις ἐδῶ;

Ὁ κωμικὸς νέος δὲν τὰ χάνει. Μετὰ ἀπὸ τόσα κατορθώματα αὐτὴ τῇ νύχτα, ἔχει πιστέψει πῶς εἶναι στ' ἀλήθεια ἥρωας κι' ἀποφασίζει νὰ τὸ ἀποδείξη. Πάει καὶ στέκεται ἀνάμεσά τους.

— Θὰ σὰς πῶ ποῖος εἶμαι ἀλλὰ νὰ τὸ κρατήσετε μυστικό!, λέει σεβανά. Εἶμαι λοιπόν, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος!

Κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια, τοὺς πιάνει καὶ τῶν δυὸ τῇ μύτῃ.

"Ἐξαλλο: ἀπὸ θυμὸ οἱ συμ

μορίτες, τινάζουν τὶς γροθιές τους μὲ μανία. Ὁ Πατατράκ ὅμως σκύβει ἀστραπαῖα. Ταυτόχρονα... βουλώνει καὶ τ' αὐτιά του μὲ τὰ δάχτυλα, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ... τὸ μπάμ! Κι' ἀλήθεια: "Ἔτσι ὅπως στέκειν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, οἱ δυὸ κακοποιοὶ καὶ καθὼς ὁ Πατατράκ ἔχει σκύψει ἡ γροθιά τοῦ καθενός, πέφτει μὲ βρόντο στὰ μούτρα τοῦ ἑαυτοῦ καὶ σωρίζονται κι' οἱ δυὸ κάτω, ἀναίσθητοι!

— Κοτόπουλα!, τοὺς λέει περιφρονητικά ὁ κωμικὸς νέος καὶ τρέχει νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του.

* * *

"Ἐκεῖνοι ἔχουν φτάσει στὴ βάση τοῦ πυραύλου. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὁλόγυρα. Γι' αὐτὸ ἀναβαίνουν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ του σκάλα καὶ τελικὰ φτάνουν στὸν θάλαμο κυβερνήσεως καὶ μπαίνουν μέσα.

Γιὰ δευτέρη φορὰ ἡ Ντάϊνα βγάζει μιὰ δυνατὴ κραυγὴ αὐτὴ τῇ νύχτα. Μόνον ποὺ τώρα εἶναι κραυγὴ χαρὰς καὶ ἐκπλήξεως. Μέσα στὸν θάλαμο, σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ τὰ πολύπλοκα μηχανήματα τοῦ «έγκεφάλου πλεύσεως», δρίσκεται ὁ ...καθηγητὴς "Αντοῦ Κόλλινης, ὁ σοφὸς παπούς της!

— "Ἦμουν σχεδὸν βέβαιος!, λέει ὁ Πλανητάνθρωπος ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφισι. "Ἦξερα πῶς δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ καθηγητὴς Κόλλινης αὐτὸ τὸ τέρας! Εἶναι μεταμφιεσμένος! "Ἐχει

πάρει τὸ πρόσωπο τοῦ παπ-
ποῦ σου, ὅπως τὸ πῆρα κι-
ἐγώ, δυὸ φορές ὡς τώρα!...
Καὶ τὸν παπού σου, τὸν κρα-
τούσε αἰχμάλωτο, γιὰ νὰ
φτιάξῃ τὸν «Χ—25», γιὰ λο-
γαριασμό του!

Ἡ κοπέλλα πέφτει εὐτυχι-
σμένη στὴ ἀγκαλιά τοῦ ἀλη-
θινοῦ παπποῦ της, ποὺ τὰ
μάτια του εἶναι γεμάτα δά-
κρυα χαράς. Σ' αὐτὸ τὸ με-
ταξὺ ὁ Πλανητάνθρωπος λέει
στον κακούργο αἰχμάλωτό
του:

— Τὸ κατάλαβα πὼς ἤ-
σουν ἐσύ, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ
μοῦ τηλεφώνησες γιὰ νὰ μὲ
καλέσης κοντά σου. Σὲ κα-
νέναν ἄλλον δὲν εἶχα δώσει
τὸ τηλέφωνο! Δὲν μπορούσα
ὅμως νὰ μὴν ἔρθω, γιατί κρα-
τούσες τὴ Νταίνα! Τώρα ὅ-
λα τέλειωσαν πιά γιὰ σένα!
Ἡ δ. κα. σὺν ἡ θὰ σὲ τιμωρή-
σῃ ὅπως σοῦ πρέπει... Τὸ
μόνο καλὸ ποὺ ἔκανες, εἶναι
πὼς δοθήσες τὸν ἀληθινὸ κα-
θηγητὴ, νὰ τελειώσῃ τὸν «Χ
—25» μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ
μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυ-
νους.. κακοποιοὺς! Ἔτσι, σὲ
λίγες μέρες, θὰ χαιρετήσου-
με τὸν πρῶτο ἀληθινὸ ἀστρο-
ναύτη τῆς Γῆς, ποὺ θὰ πα-
τήσῃ τὸ πόδι του σὲ ἄλλον
πλανήτη!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπαίνει
ὅτι ρουκέτα κι' ὁ λαχανια-
σμένος Πατατράκ.

Ὁ Πλανητάνθρωπος τὸν
κυττάζει κατάπληκτος.

— Ποῦ ἦσουν ἐσύ; ρωτᾷει
παραξευμένος ποὺ δὲν εἶχε
προσέξει τὴν ἀπουσία του.

— Ἀ, δὲ βαρεῖσαι! ἔπο-
κρίνεται μετριοφρόνως ὁ Πα-
τατράκ. Κάτι... ἀντράκια ἦ-
ταν ἐκεῖ ἔξω καὶ κάνανε τὸν
ζόρκο!

Ὁ Πλανητάνθρωπος ἐτοι-
μάζεται: νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν
πύρτα, ἀλλὰ ὁ ἀνεκδιήγητος
ἀδελφός του τὸν πιάνει ἀπ'
τὸ χεῖρ καὶ λέει στιφά:

— Μὴν κουράζεσαι, ἀδελ-
φούλη! Νόμιζα πὼς εἶχες δου-
λειὰ καὶ τοὺς κανόνισα μόνος
μου! Τοὺς ἔβαλα νὰ τσακω-
θοῦνε καί... γίκησανε καὶ οἱ
δυό! Τώρα εἶναι τέζα!

Κι' ἐνῶ ὅλο: γελοῦν μὲ τὴν
καρδιά τους — ἐκτός ἀπὸ
τὸν ἀρχ.κακούργο βέβαια,
ποὺ εἶναι ἓνα ἀνθρώπινο ρά-
κος, ἀνέκανε ν' ἀνοίξῃ τὸ πό-
μα του — ξαναλέει ἐκπληκτος
κυττάζοντας τοὺς δύο Κόλ-
λινς:

— Μπα! Τί βλέπω; Κι'
ἐσεῖς... δίδυμοι; Τί σπὴν εὐ-
χή! Σωθήκαμε οἱ γυναῖκες
ποὺ κάνουν ἀπὸ ἓνα παιδί;...

ΤΕΛΟΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀπόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Με τὸ τεύχος αὐτό,

συμπληρώνεται τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ Πλανητανθρώπου σ' ἓναν
ὥροιο, συναρπαστικὸ τόμο!

Τὴν ἐρχομένη Πέμπτη

οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Πλανητανθρώπου» θὰ ἀπολαύσουν ἓνα
νέο ἐβδομαδιαῖο ἀνάγνωσμα αὐτοτελῶν περιπετειῶν, ποῦ
θ' ἀφήσῃ ἐποχή! Εἶναι ὁ

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ·Υ·

— Οἱ περιπέτειες ἑνὸς μικροῦ κάου - μπόυ, ποῦ εἶναι
ὁ πιὸ γενναῖος στὴν καρδιά, ὁ πιὸ ἐπιδέξιος στὸ λάσο κι'
ὁ πιὸ γρήγορος στὸ πιστόλι!

— Κάθε Πέμπτη καὶ μία αὐτοτελής συγκλονιστικὴ πε-
ριπέτεια!

— Κάθε Πέμπτη νέες δυνατὲς συγκινήσεις, ἀγωνία καὶ
ἄφθονο γέλιο!

Τὸ πρῶτο τεύχος, ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη
Πέμπτη μὲ τὸν τίτλο:

Τὸ πιὸ γρήγορο πιστόλι

θὰ γίνῃ ἀνάρπαστο! Προλάβετε νὰ τὸ ἀγοράσετε!

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άριθ. τεύχους 8 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου Ταταούλων 19 Ν, Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος * 55	Έξάμηνος * 3

Άνακοίνωσις

Οί άναγνώστες του περιοδικού μας, που έπιθυμούν να
μås γράψουν, θα πρέπει να συμπληρώνουν εις την έπι-
στολήν τους και τον νέον άριθμόν ταχυδρομικού τομέως
τής περιφερείας μας. Δηλαδή: κ. Γεώργιον Γεωργιάδην,
Λέκκα 22, Άθήνας, **125**. Ό άριθμός αυτός είναι
άπαραίτητο ν' άναγράφεται διότι μόνον έτσι θα φθάνή ή
έπιστολή στα γραφεία μας. Προσοχή λοιπόν.

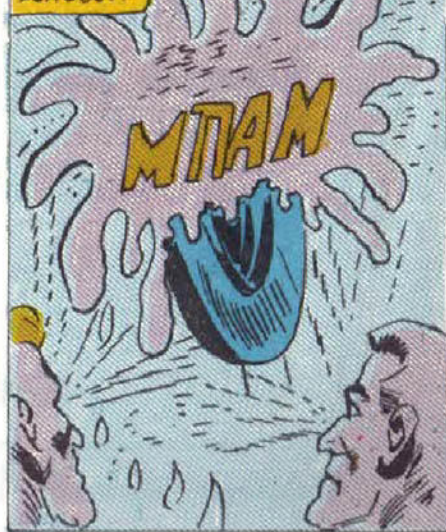

ΣΕ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΜΕΙΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΓΥΡΩΝΣ, ΕΚΤΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΛΟΙΟ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΗΚΩΝ.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΛΟΙΟ! ΜΑΤΑΣΤΡΕΦΤΕ ΤΟ ΠΡΙΝ ΜΑΣ ΣΤΟΤΩ. ΣΗ ΑΥΤΟ!

... ΜΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΛΟΙΟ ΕΞΕΡΑΓΗ, ΜΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΕΦΤΗ ΣΤΟ ΕΒΑΦΟΣ..

ΜΑΙ' ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΑΣΤΡΟ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ, ΖΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΜΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ ΑΥΤΟΙ ΘΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΝΑ ΦΤΑΣΗ ΣΕ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΟΤΕ ΤΗΣ ΟΝΕΙΡΕΥΤΕΙ!

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗ ΓΗ ΜΑΣ ΞΑΝΑ, ΜΑΙ ΤΟΤΕ ΜΕ ΤΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ, ΘΑ ΟΔΗΓΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ!

